

يوه خبره درته وكم؟

(ناول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

1

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال :

نصير احمد احمدي

د ليکوال د تليفون شمېره:

۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

ايميل

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

خپرندوی:

مومند خپرندويه ټولنه، جلالاباد

د پښتې ډېزاین

فرید احمد یوسفزی

کمپوز

نصير احمد احمدي

د پښتې انځور

نصير احمد احمدي

چاپ کال:

۱۳۹۱ ل

دالو

ګران وطن افغانستان ته!

(۱)

تباره وه. سړي گړندي گامونه اخيستل. له كلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه يولاس تک تور وو ، يواځې رڼو ستورو سره جلا کول.

سړي يوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به يې کړبڼنده اواز پورته شو ، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به يې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغې (شاه) پر سر د لرکي لوی څرخ ته ودرې.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه ليدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغې ته کښته کېږي.

شېبه وروسته يې پړي نه ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چرپا شوه ، پړی د کاريز تل ته رسيدلی و.

سړي بوټونه وايستل. د پړي پورتنۍ برخه يې پر څرخ تاو کړه. پړۍ يې ونيو ، پر لاسونو يې زور راووست. پښې يې سپرغې ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موت_موت پړی خوشی کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته يې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پند کوت جيب ته لاس کړ. لاس يې راويست ، د لاسي ټۍ سپينه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولگېده.

کروپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولی يې د کاريز د تونل له پاسۍ برخې ورې لوتې رابېلې کړې. ورمېر يې لنډو څاور ونيو.

ده په احتياط گامونه اخيستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنگنو به يې راواوښتې. بېرته به بېديو ته تېتې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپينه رڼا د اوبو څاڅکو ته سيخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لنډو ختموڅخه را څڅېدل.

يو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پړې راوسته.

((شېرماده زويه! پام کوه! کارېزونه درانه دي ، پتي بلاوي دي خدای پتي لري.))

ناڅاپه يې چيغه کړه! ښی پښې ته يې ټکان ورکړ ، اوبه وچرپېدې ، د ټۍ په رڼا کې يو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخنډل ، زړه يې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) يې وويل:

_هيڅ هم نه شته! هيڅ هم نشته ، هيڅ...

د دې خبرې د کارېز په تونل کې انکاږې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي يې مړې خولې راماتې دي.

يو دم يې خوسا بوی پر سپرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه_درې گامه ليرې ، په اوبو کې چرپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهيانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه يې څيرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونيو ، ور مخته شو. يو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه يې پر غزيدلو ورنو روانې وې ، ملا يې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې يې نری ناپلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر کوتو يې دوې غټې گونمۍ ښکارېدلې ، گونميو ژپړه رڼا کوله . سړي په بېړه گونمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود . جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، يوې تېز شو ، تونل د کانگو او استفراق غږ ونيو ، سړي وگرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه . اوبه پاش شوې ، ده مخ کېننه کړندي گامونه واخيستل .

(۲)

په عمر پخې ښځې وویل:

__ شېر مامده زویه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ یې وانه ورېد

ښځې د بښتن پڅخه وښوولله ، ورې کڅورني سترگې یې ردې راوختې.

د پراته سړي سترگې پټې وې ، په پکه ککړۍ پورې نښتې تار تار وپښته یې لاندې ښکارېدل . پر لمر وهلي تور تندي یې څاڅکې__ څاڅکې خوله پرته وه . ده په تیزی سره ساه اخیسته ، ارتې ، غټې سپرې یې کښته پورته کېدې

ښځې په بېره د هغه پلني اورې ته ټکان ورکړ ، د سړي زگېروى شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېر له لندو پېچلو وینستو یې د خولو تروش بوی پورته شو .

ښځې د سړي پر غاړه گوتې کېښودې ، گوتو یې لوند تودوالی احساس کړ .

ښځه په بېره ولاړه شوه . په دالان کې یې خړ دیوال ته ولاړ گړی کور کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې .

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه . سړي تېزه تېزه ساه وهله .

ښځې ورو وویل:

__ شېرمامده زویه! څنگه یې ؟

کړپ شو . لس__ یولس کلن هلک د کوتې په وره کې ودرېد ، په خوشالی یې وویل:

__ لا لا! په دب کې هیلې ناستې دي .

یو دم یې شونډې وڅړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنگ خواشینۍ کېناست ، سړي ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

__ تبه یې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ایښې زاړه لړکین صندوق پله یې پورته کړه . هلک ته یې د لسو روپو نوب ونيو ، ورو یې وویل:

__ د کلي له دوکانه د تېې گولۍ راوړه .

د هلک په جیب کې پرته مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوتې ووت .

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې ورې سترگې رڼې کړې ، پترې نیولې خړې شونډې یې وڅوڅېدې ، په زگېروي یې وویل:

__ څه وخت ده ؟

ښځې د ورې کړکۍ خیرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترگو ته لاس ونيو ، په غوسه یې وویل:

__ لمر د سرای (حویلی) مېنځ ته رارسیدلی .

ښځې په خواره خوله وویل:

__ تبه دې وه ، نه مې شواى راپورته کولى .

د سړي تندي کونځې پیدا کړې:

__ ادې! زه باید کارېز وکېندم .

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ نور کلېوال هم شته!

سړي سره سا ویسته ، ورو یې وویل:

__ دوه نیم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له گوتو ووتې!

څنگ ته ايښی بدنۍ يې وروپورته کړه. دوه — درې غوړپه اوبه يې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه يې وتوخل ، کانکو واخيست. مور يې په بېرته ولاړه شوه. چلمچي يې راوور. سړي خپله خوله پکې ونيوله. ويې نه گرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو يې وويل:

__ دا اوبه مو له کوم ځايه راوړې ؟

مور يې په حيراني ورته وکتل شونډې يې وخوځېدې :
__ له کارېزه!

سړي ورمېر کور کړ ، په چلمچي کې يې خور وهل .
بنځې چلمچي د باندې ويست .

سړي په خپله خوله د پرستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې يې لاس ننه ايست. سترگو ته يې دوې د سرو زرو گوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې نومېلي ول .
د دروازې کړپ شو. سړي په بېرته گوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. بنځه راغله ، پر پلاستيکي فرش يې توره چاچوشه کېښوده .

سړي چاچوشې ته وکتل ، له خوښکي يې مړ تاو راووت. ويې ويل :
__ له کارېزه اوبه مه راوړی !

بنځې په حيراني ورته وکتل .
سړی وارخطا شو :

__ ما ، ما ويل چې کارېز پاکېږي . اوبه به يې خړې وي .

بنځې وخنډل ، د خپل خبرن ټکري پېڅکه يې د بيالي پر ژۍ تېره کړه. ورو يې وويل :
__ کارېز ته مازديگر ناوخته لارم ، څر ه ناسته وه . پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي .

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته يې وکتل ، تندۍ يې ورين شو. په خوشالي يې وويل :
__ لالا! ټه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و . .
هلک وويل :

__ وېرېدلۍ يې ، شونده دې وتلې ده .
بنځه په خبره کې ورولوېده :

__ کولی دې راوړې ؟

هلک يو پاکټ کولی په غولي کېښودې . بېرته يې سړي ته وکتل ، په خوند يې وويل :
__ لالا! په دې کې هيلۍ ناستې دي .

د بنځې شونډې وخوځېدې :

__ ياز مامده ! ورور دې ناروغه دی ! مه يې پاڅابوه .

هلک غلی شو ، شېبه وروسته يې د خواست په ژبه وويل :
__ زه به يې وولم .

سړي مراوي وخنډل :

__ نه ! په ټوپک به ژويل شي .

__ نه ژولېږم . زده مې ده ، غټې هيلۍ دي .
بنځه په خبره کې ورولوېده :

__غوا تږې ده.

هلک د بستري پر سر پراته ښکاري توپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لانه ورسيدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:

__کارېزه ته يې مه بيايه!

ښځې په حيراني ورته وکتل.

سړي وويل:

__اوبه د جومات له بېمې ورته راوړه!

ښځې له تورو چايو ډکه پياله د سړي تر څنگ کېښوده. ورو يې وويل:

__دا پسې وخوره!

سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې يې سپينه گولۍ ښکارېدله.

سړي گولۍ ور واخيسته ، خولې ته يې واچوله ، ويې توخل گولۍ يې په ستونې کې وچه ودرېده. .

ښځې وويل:

د چايو غورپ پسې وکه!

__نه ! نه يې څښم.

ښځې دسترخوان پرانيست ، څو نري پاسټي پکې پراته ول. سړي د پاسټي څنډه ور پرې کړه ، ويې ژدويله ،

گولۍ له ډوډۍ سره يو ځای له ستونې تېره شوه.

ښځې بله پياله ډکه کړه. سړي په بېره وويل:

__دا چای د څښلو نه دی .

ښځې په حيراني ورته وکتل . پياله يې شونډو ته ور وړه.

د سړي تندي گونځې پيدا کړې:

__اوف! څنگه درته ووايم ، د کارېزه اوبه مردارې دي.

د دروازې کړپ شو. هلک په ستړي غږ وويل:

په کارېز کې يې مړی وموند.

پياله کره شوه ، ښځې ټوپ کرل ، اوږه يې وسوځېده ، په بېره له کوتې ووته.

سړي نېغ کېناست ، بالښت يې ليرې کړ ، دوې گوتۍ او چرمې ټوټه يې ور واخيستل ، ټوټه يې پرانيسته ،

څو څر نوټونه پکې ښکارېدل ، ويې نه پيژاندل ، نوټونه لاندې ول. سړي په منډه له کوتې ووت ، گوتۍ يې

جيب ته واچولې ، ټوټه يې هم ديوال ته نږدې لمر ته تر ايښودل شويو وچو وښو لاندې کړه. په بېره له انگره

ووت.

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر میخ په داسې چولو پسې گرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي . شېبه وروسته د خرڅ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو بزو ته ځادرونه ونيول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پرې ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست .

له بویه ټکه نه کېده . جسد یې سپرغي ته نږدې پر خره ځمکه پریېست ، غاړې ته وړلوېدلی پری یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو .

شېرمحمد په خره ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوړه پرته وه .

تر څنګ یې یو ځادر ولوېد . یو ډنګر سړی پر ځادر کېناست . ورو یې وویل :

__ مور! له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و .

سړي وویل :

__ ماته خو دا مری د ډېر وخت ښکاري . بوی یې کری ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خورلې وي .

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل :

__ وه هلکه! روغ نه ښکاري!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنډه ، توره ټنډه تېره کړه . وچې شونډې یې وخوځېدې :

__ تبه مې ده .

یو غږ واوړېدل شو :

__ څه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لتول .

بل وویل :

__ جیبونه یې خالي دي ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پیژندلای یې نه شو .

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لنډې وې ، له لاسونو څخه یې سور بوی لټېده .

پر ځادر ناست کلیوال وویل :

__ څنګه مو پیدا کړ؟

نوی راغلي سړي وتوخل ، شونډې یې وخوځېدې :

__ نن زما وار و ، ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لارم ، مړی مې ولید .

نوی راغلي سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل :

__ تېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په ښه سر وخوځاوه .

هماغه سړي وویل :

__ سپرېمې خو دې غټې دي ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل . دواړه کلیوال موسک ول .

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، گوتې يې سره اړولې ، بټوه يې په لمن کې پرته وه. د مور غږ يې واورېد:

__بالښت درورم.

شېرمحمد څه ونه ويل . هماغسې يې گوتېو ته كتل .

درب شو ، بالښت ولويد ، له پلاستيکي فرشې مړې خاورې پورته شوې . سړي په بېرېه د لاس گوتې سره وروستې .

بنځې وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

خواب يې وانه وړېد.

بنځې په حيراني خپل زوی ته وکتل . په زوټه يې وويل:

__تبه دې څنگه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخور:

__څه ؟

__تبه دې څنگه شوه؟

__بد نه يم ، پيتاوی ښه راباندې ولکېد.

بنځه د هغه تر څنک کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پيڅکه پرېوته .

بنځې په خواشيني وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

__نه ! هيجاً هم نه پيژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هديره کې مو امانت خاورو ته وسپاره .

بنځې وويل:

__له سپاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړي

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه .

بنځه ولاړه شوه ، د څرو کتار کوټو خواته يې گام واخيست ، يودم ودرېده ، زوی ته يې وکتل ، په حيراني يې

وويل:

__ته پوهېدې چې په کاريزه کې مری دی .

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

بنځې وويل:

__سپاره دې د اوبو په څښلو زړه رادکېده ، د چايو پيالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ويل دي چې د کارېزه

اوبه مردارې دي . له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړي که نه ؟

بنځه دالان ته ننوته .

شېرمحمد بټوه پرانيسته ، يوڅر نوت يې راويست ، پردی و ، نه يې پيژانده ، په بېرېه يې په بټوه کې پراته نور

نمجن نوټونه وشميرل ، لس دانې ول .

د پيالو کرپ شو ، نوتونه يې ژر په بتوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته يې سترگې ور واړولې ، څوک نه و .
بیرته يې بتوه پرانیسته ، د بتوې يوې خانې خنځير درلود ، کش يې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپينه ، نمجنه
پاڼه راوخته .

د دالان د وره غنځی شو ، بتوه او پاڼه ، دواړه يې تر ورانه لاندې کړل .
بنځي دوي پيالې له چايو ډکې کړې . د انگر لړکښه دروازه خلاصه شوه . مور او زوی دواړو ورته وکتل ، يوه
پيغله وه ، سره او سپينه ښکارېدله ، تکرۍ يې پر مخ ور کش کړ ، ليرې ودرېده ، په زوټه يې وويل :
_ ترورې ! ميلمانه لرو ، يوه _ دوې چکۍ گوره پور راکه !
بنځه دالان ته ننوته . شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه . شېبه وروسته له دوو چکيو
گورې سره له انگره ووته .

بنځه بیرته د خپل زوی تر څنگ کېناسته ، په خوند يې وويل :
_ ودې پېژانده ، سينځله وه ، د کاوندې لور .
شېرمحمد غلی و .

بنځې سور اسويلی ويست ، له شنو چايو ډکې پيالې ته يې وکتل ، وچې شونډې يې وخوځېدې :
_ هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن يې . که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته
غوښتنه کم نه يې ، د خلقيانو د پاچاهۍ په اول کال پيدا شوې ، تر دېرشو اوږې ! .
شېرمحمد د چايو غورپ وکړ ، ورو يې وويل :

_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې پيالې ته وچې سترگې نيولې وې .
سړي خپله خبره تکرار کړه !

_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې له خان سره وويل :

_ ښه نجلۍ ده . روپۍ نشته ، خدايکه يې نه هم راته کړي وای .

سړي جيب ته لاس کړ ، د نصارو ډبلی يې راويست ، مخ ته يې ونيو ، په کرده اینه کې پلنه اوږده يزه ، ارته
سپړمې ، وړې ، نوتوې سترگې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې .
يوه چونډۍ نصارو يې تر ژبې لاندې کړل ، ورو يې وويل :

_ نن د کارېزه کار پاتې شو .

بنځې هماغسې پيالې ته کتل ...

سړي بتوه او کاغذ په جيب کې واچول ، په زوټه يې وويل :

_ ادې ! گوتۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

بنځې په حيرانۍ ورته وکتل .

شېرمحمد وويل :

_ په ياد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نصارو يې تر چوتري لاندې تو کړل .

بنځې وويل :

_ کومه گوتۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه .

بښځې وځندل:

— هغه خو پخوانی خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کېږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرڅه کړه.

غوا رېباره کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژپړې غوا مخکینی پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی یې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرکه گرځېدله ، لونه یې پسې وويشته ، چرکې منډه کړه ، سړی بېرته پر چوتره کېناست. بښځې په حیرانی وویل:

— ولې دې گوتی یاده کړه؟

— هیڅ ، هسې په زړه کې راټېره شوه. باز مامد چیرې دی؟

— خدای خبر! بیا به د کلی له ماشومانو سره مردکی کوي.

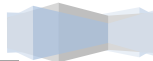
شېرمحمد ولاړ شو ، کوتې ته لاړ ، کله چې بېرته په چوتره کې ودرېد ، لونگی یې تړلې وه ، پر اوږه یې خر ، څیرن څادر پروت و.

بښځې وویل:

— چېرته ځي؟

— د ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وې په کار؟

بښځې څه ونه ویل ، سړی په بیره له انگره ووت.

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنگ ول ، شېرمحمد سترې ستومانه د يوې ويالې تر څنگ کېناست. پټکې يې ليرې کړ ، سپينه پکه ککړې او نور تندۍ يې نرۍ کېرنگه خړې ليکې سره بيل کړې ول.

شېرمحمد مخ ته دوه _ درې لپې سرې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅڅېدې ، رانه څاڅکې يې په تار تار موندۍ توره ږيره کې ننوتل.

د اوبو جړپا شوه ، شېرمحمد ورمېر کوز کړ . ژيره غوا په لغړو نيالکيو کې ولاړه وه. تور اوربوز يې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سرې شاوخوا وکتل ، په زوته يې وويل:

_بازمامده!

مخامخ د چنار له گڼو يې پانو ونو غږ را ووت:

_دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتې پر ژۍ پر يوه هواړه ډبره کېناست ، کلي ته يې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوگي د ليرې پراته غره تر سپينو څوکو هسک ول.

باز محمد وويل:

_لا لا! څه وايي؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ويالې بلې خواته ولاړ و ، واوره يې خوره ، په غاړه پورې يې سره لينده څورنده وه. سرې وويل:

_غوا دې ولې راوستې؟

د هلک ورې تورې سترگې وڅلېدې:

_لا لا ، تر ونو لاندې نوي واښه رابوتيدلې دي ، ما وليدل ، غوا يې ډبر بڼه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوپد:

_سيورو ته واورې پرې دي. د مالونو د پيايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وويل:

_لا لا ، چټکي راغلي ، په يوه مې وار وکه ، لينده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وڅنډل ، ورو يې وويل:

_څپلۍ مې درته راوړې.

هلک توپ کړل ، د بڼې پښې زړه ، شکېدلې کلوشه يې د ويالې په ژۍ ولگېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بیره يې پر ځمکه پروت څادر پرانېست ، پلاستيکي څپلۍ يې په پښو کړې ، په خوند يې وويل:

_بندونه هم لري ، گرانه وې؟

شېرمحمد وڅنډل:

_سل اوغانۍ مې درباندي مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوپد:

_تر اوسه لا خټې دي ، و به يې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکې پر سر کېنود ، څادر يې ور واخيست ، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

_کورته ځم ، له بازاره پياده راغلم ، سترې يم.

هلک په بیره څپلۍ وايستلې. وېي ويل:

__ لالا! دا خپلی هم د سره یوسه ، په ختو نه شي .

سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:

__ لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي؟

__ ولې؟

__ په ولې پسي یې مه گرځه! څو کیږي؟

هلک خپلې چاودې کوټې وشمېرلې ، یو ، دوه ، درې... فکر یووړ ، یو دم یې وویل:

__ دیرش زره.

د شېرمحمد د تندي گونځې ژورې شوې:

__ څه چتیاټ وايي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځي.

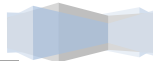
هلک ځمکي ته کتل.

شېرمحمد وویل:

__ ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوږي . ، خو ته...

هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي خپلی

په خادر کې واچولې ، زرو په ختو لږلو کلوشو واړې خولې نیولې وې.

(٦)

شېرمحمد په خوند کونې وختلې ، باز محمد ته يې وکتل ، خراغ ته نږدې ناست و ، خپلې يې په لاس کې وې .

سړي وويل:

__ژر مور شوي؟

هلک هماغسې خپلو خپليو ته کتل .

زړې ښځې وويل:

__له شکني (پياوې) سره يې نه ده جوړه .

شېرمحمد له کاسې لنډه ډوډۍ ورپورته کړه . په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوکان هم لري ، نور څه غواړي؟

کوم ځواب يې وانه وړېد .

ښځې وپوښتل:

__تبه دي ده؟

__نه!

__تندی دې خولې دی .

شېرمحمد وخنډل:

__اډې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليري کم .

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد . ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د

خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې . چلیمچي تر نيمايي ډک و .

شېبه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د خراغ رڼا لږزېدله ، خر ديوالونه تورو سپورو

ښولي ول .

باز محمد وويل:

__لا لا! له خانکل سره مې وخورل .

شېرمحمد مخ ور واړاوه .

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم .

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__چنگ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لايي په بد نوم ياداوه .

شېرمحمد وخنډل:

__څه يې ويل؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وڅړېد .

سړي خپله خبره تکرار کړه!

— څه يې ويل ؟

هلک غلی و .

مور يې وويل:

— خبره تر پایه کوه!

باز محمد هماغسي ځمکې ته کتل ، ورو يې وويل:

— غوا يې په ډبره وويشته ، ويل يې چې د شېرمحمد غونډې مخ يې دی ، هماغسې سپرېمې لري .

د شېرمحمد خندا زور ونيو .

مور ته يې غوسه ورغله:

— مردارې سترگې يې دي ، نور مه ورسره گرځه!

بنځې په غولي پراته پند کول ته وکتل ، بيخايه ورته ښکاره شو ، ور وايي خيست .

شېرمحمد په بېره وويل:

— څه کوي ؟

— هيڅ! پورته ، پرمخ يې راځروم .

يودم . شنه نوټونه لاندې ولوبدل .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، نوټونه يې له ځمکې راپورته کړل ، کول يې ور واخيست ، نوټونه يې د کول په

جيب کې کېښودل .

بنځې په حيراني وويل:

— دومره ډېرې روپۍ ؟

د سړي ژبه بنده شوه:

— دا ، دا ، دا مې

د هلک غږ يې واورېد:

— دا هم له کوټه را ولوبده .

مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېره کوټۍ پرته وه ، د کوټۍ په شنه غځي کې د

خراغ رڼا ښکارېدله .

بنځې کوټۍ ور واخيسته .

شېرمحمد په بېره وويل:

— پيدا مې کړه .

بنځه په خبره کې ور ولوبده:

— کوچينۍ نه يم .

— يا ور وکه ، پيدا مې کړه!

— بيسې دې هم پيدا کړې ؟

شېرمحمد غلی شو .

بنځې وويل:

— سپين راته ووايه!

سړي خپل ورور ته سترگې ور واړولې ، بازمحمد په حيراني ورته کتل .

شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا يې ورو وويل:

__کوتمی. می په کاربز کې د مړي له گوتو راويستې ، پيسې هم د هغه دي .

د مور او کوچيني سترگي ردې راوختې .

شېرمحمد ځمکې ته وکتل:

__دا پروڼی خبره ده. د کاربزه د کيندلو وروستی نوبت زما و ، ډير وخت مي خټه په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم . ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، يو مړی و ، غوښتل مي چې نور کاربز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په گوتو کې مې دوې گوتمی ولېدې ، ځان مې غلی ونېو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاربز ته ورکښته شوم ، له گوتمیو سره مې بټوه هم راواخيسته .

شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترگې يې ردې راختلې وې ...

سړي وويل:

__ټول لس نوټه دي ، نن مې يو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنيم زره اوغانی شوې. دوکاندار ويل چې ډالر دي .

د بنځي سر وخرېد. سلگۍ يې شوې ، په غړيو کې يې وويل:

__تر اوسه دي مردار خورلي دي ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله!

__بل يوه ور اخيستي .

بازمحمد په وېره وويل:

ملا صيب ويل چې حرام

شېرمحمد چيغه کړه!

__چپ!

د هلك له لاسه څپلی ولوېدې .

بنځي په غړيو کې وويل:

__غريب به يو ، خو دومره بي غيرته نه يو چې د مرو مال ته تمه ولرو .

شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل .

بنځي وويل:

__د مړي کور پيدا که!

بازمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ادي! هېچا هم نه پېژانده .

شېرمحمد کور ته لاس ور وغزاوه ، بټوه يې راويسته ، په پلاستيک کې ايښی کاغذ يې هلك ته ونيو .

باز محمد په حيراني ورته کتل ...

شېرمحمد وويل:

__تذکره يې ده ، ويې لوله . ځای به يې ليکلی وي .

هلك څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ يې پرانيست ، کوچيني عکس ته يې وکتل . بنکلی ځوان و ، ډيره يې نه وه ،

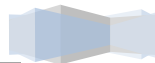
اوږدې تورې ځني يې درلودې .

هلك توري سره وجنگول:

ن ، و ، م نوم : کل ، کلاب

د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

د نېکه نوم
هلک په ماته ، کوده ژبه په پانه کې ليکلي تورې ولوستل. دزپريدو نېته ، کلی ، ولسوالي... هر څه ليکلي ول.
بنځې سور اسويلی ويست ، شېرمحمد ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
__کور به يې پيدا کړي؟
د سړي شونډې و خوځېدې:
__هو ، کلی يې رامالوم دی ، يوه ورځ پياده مزل غواړي ، خو کليوال به څه وايي چې له مري يې غلا وکړه!
بنځه په خبره کې ور ولوېده!
__که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبريږي! سهار لار شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بيرته رارسيدی
شی.
د سړي سر وڅرېد.
بنځې هلک ته وکتل ، په غوسه يې وويل:
__چا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وويل:
__سل اوغانی. کېي دي.
هلک خپليو ته وکتل.
د بنځې شونډې و خوځېدې:
__په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته يې پوره کړي.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديگر قضا ستړی ستومانه يوه کوچني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خره دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خر کورو نه ښکارېدل ، ځنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځکونو تورې غټې تيرې راوتلې وې. شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې کوبني ولاړې کلا ته گوته ونيوله. شېرمحمد په نړۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرکينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې دېران ښکارېده ، سرې او نورې چرکې په وچو خوشايو کې گرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې. شېرمحمد يوه وره تيره له ځمکې وړ پورته کړه. دروازې ته ورنژدې شو ، يودم له دروازې يو برگ کوچيني سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شو غنمو ته منډه وړ واخيسته. په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين دېکې نيولې و.

نجلی يودم نکړی په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيرې وړانکې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لکېدلې.

چا وتوخل.

شېرمحمد ورميز کور کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سرې ولاړ و. سترگې يې پرسيدلې وې ، پند اوږده بريټونه يې لرل ، ژېړه ورېښمينه لونکۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نژدې شو. سرې د هغه زرو جامو او په لاس کې نيولې تېر ته وکتل ، ورو يې وويل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروري.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلي.

شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سرې په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

__درياده مې کړه چې جومات

ناخاپه يې سترگې ردې راوختې ، په بیره يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پړانستي پاڼه وړ واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سرې يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__جومات ته ځم.

سرې د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سرې يودم وخنډل ، د شېرمحمد لاس يې پريښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خپرې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنکه تراکتور پورې اوږده ټپله تړلې وه.

دواړه پر چوټره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.

شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کونه وره وه. خر دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله. له باندې نه د سړي خندا راغله:

__چای دم کړی! د گلاب خان احوال يې راوړی.

د شېرمحمد زړه ولرزېد.

چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنډه يې تروه وه ، په بېره يې وپوښتل:

__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې؟

شېرمحمد په حيراني ورته کتل.

سړي په خشکه وويل:

__کون يې !!!

شېرمحمد وارخطا شو:

__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.

__دلته څوک پېژنې؟

__نه

سړي سره سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. څيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.

شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، کوټې يې لړزېدې ، پټوه او دوې کوتۍ يې پر خيزنه سره غالی کېښودې ، ورو يې وويل:

__دا هم ورسره و.

سړي بټوي او گوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وخرېد.

شېرمحمد په ويره وويل:

__په بټوه کې پيسې دي.

سړی غلی و.

شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزنده خړې شونډې يې و خوځېدې:

__گلاب دې خدای وبخښې ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.

سړي هماغسې ځمکې ته کتل.

د شېرمحمد زړه ولوېد.

دواړه غلی ول.

شېرمحمد وويل:

__جومات ته ځم.

سړي غولي ته کتل.

شېرمحمد ، تېر ور واخيست ، ولاړ شو.

سړی يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:

__چېرته!

__جومات ته!

سړي وخنډل ، دوه مخکينې غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خدا کې يې وويل:
_کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست .
د کوټې دروازه وتکېده .
سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولرېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چاپو ډکه
پياله ايښي وه .
د موټر سايکل غړ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او گوتمۍ ور واخيستې ، په بېره له کوټې ووت .
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښويد ، خېرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ
و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله .
چاغ سرۍ ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل .
شېرمحمد بېرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډډ نارينه غړ يې واورېد ، پياله يې بېرته
کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل گردۍ ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرگي يې پر اوږه و. درب شو ،
چرگو منډه واخيسته ، لرگي له ډېرانه مړه دوره پورته کړه .
يو کوچینی ورغی ، گردۍ ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت .
د څاه د څرخ د تاوېدو غړ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترگي نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ يې مازې په
ککړۍ تم و ، نک تور ، پېچلي وينسته يې لرل ، له رنگه سپينه ښکارېده .
کړپ شو. شېرمحمد په بېره پر توشکه کېناست .
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خېرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک
ښکارېدل .
يوه يې وويل:
_ای سړي! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و .
هماغه هلک وويل:
_ښيې دې راوړي .
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .
دوهم هلک خوله جينگه کړه!
_يو لسکون خو راکه .
شېرمحمد څه ونه ويل .
لومړني هلک تو کړل ، لارې پيالې ته نږدې ولکېدې .
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .
هلک وويل:
_ښه مخ دې دی ، پزې ته دې گوره! د سخوندر غونډې ده .
شېرمحمد تېر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه .
د بانډې ډډ نارينه غړ واورېدل شو .
_دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې .

شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېټور پنډ سړی بره پلټی. ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل .

برېټور سړي وويل:

__ زامن مي دي .

يوه شېبه ټول غلی ول ، وروسته برېټور سړي چوپټيا ماته کړه :

__ د کوم ځای يې ؟

د شېرمحمد شونډې و خوځېدې:

__ د کودر د کلي .

نوم دې څه دی ؟

__ شېرمحمد .

__ څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لږزانده غږ وويل:

__ غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم .

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنگ ته وکتل ، تېر ته يې لاس ور رسېده .

برېټور سړي وويل:

__ کلي مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل .

سړي وويل:

__ کلبوال مو په دې پوهيږې چې ته دلته راغلی يې ؟

__ نه ! صيب .

__ دا ور مالومه وه چې کلاب د کوم ځای دی ؟

__ نه ! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليره ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده .

برېټور سړي سره ساه واخيسته ، وپې ټوخل . ورو يې وويل:

__ بټوه او کوتۍ دې له کومه کړل ؟

__ صيب ! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد .

برېټور سړي وخنډل:

__ او ځان دې غلی ونيو .

د شېرمحمد سر وڅرېد .

سړي وويل:

__ دېرې پيسې وې ! ولې دې راوړې ؟

__ صيب ! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام بڼه نه دي .

د ماښام د اذان غږ شو .

ټولو خپل ځادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد . په لمانځه کې يې سترگې يوې بلې خوانته رغړولې . ده

تر نورو ژر څادر ور ټول کړ .

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېټور سړی توشکې ته ور ونيوېد ، غلی

کېناست ، وروسته يې وويل:

__ ښه تېر دی.

شېرمحمد وخنډل:

__ صیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لهوان ډېر دي.

سړي د (هو) په نښه سر وخواخواه.

شېبه وروسته گردی ځوان کوتې ته راغی ، د گاز بله ډبه یې په غولې کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېټور سړي د خپل لاس ژبې ګرۍ ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطق د خارجې قواوو د وتو په اړه غږېده.

د برېټور سړي پلنې شونډې وخواخېدې :

__ پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار ادې غواړې.

شېرمحمد غلی و .

سړي وویل:

__ ته څه پکې وايي؟

شېرمحمد وخنډل:

__ صیب! نه پوهیږم.

سړی غلی شو.

راډیو چالانه وه. د گاز له سورۍ سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.

له تیاري سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستيکي غاب کې گرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چارې تورې خیرې له ورايه ښکارېدلې.

له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راوړ ، شېرمحمد کوبنی و .

ناوخته د کوتې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لور ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د گاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوتې ووت.

شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالنسټ ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستني سور بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوخ کړ ، غوږ یې ونيو ، د سیند د څپو نری شنهارۍ اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.

بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک نور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوتې دروازې ته ورغی ، زولفۍ یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تېر یې په برستن کې ننه ایست.

یوډم د کوتې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده. شېرمحمد په څیر ورته کتل ، د څراغ پلټنه ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.

شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې ، . خان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې؟

د ی تر ډېره وینې و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترگې رڼې کړې ، شور او زور و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د خړاغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت .

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته .

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، دد نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېردۍ!

دوو خوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه .

شېرمحمد په بېره د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونکۍ يې وټرله ، تېر يې وړ واخيست .

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسړې او ماشومان تر برېتور سړي را تاو ول ، سړي ښکاري ټوپک ته کارتوس وړ اچاوه .

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينگې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه .

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکي بوتونه يې وړ واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه وړ لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سړي زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غښو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نړۍ درد تېر شو ، ولوېد ، څنگ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لږکې کور شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و . بېرته ولاړ شو ، لاندي لويې ، هسکې ډبرې وې ، وړ هاخوا د سيند څپې پر کمږه لکېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځگونه روان ول .

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيرو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و .

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وڅڅيدې . بېرته يې يوې لويې تيرې ته ولي ولکول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځگونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ . يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (خپلکه) وړ پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په خټو ککړ و . شاوخوا يې وکتل ، سترگې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمږه پر سر يوه خواته نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، تېر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول .

شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندي په سپينو ځگونو کې ننوته . سړي خپل څادر ، پټکي او تېر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخت . روانو ځگنو اوبو تور غونچه وپښته ورسره وړل .

توپ يې کرل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوړونه يې دب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوتونو تلي ځمکې ته نه رسېدل .

اوبه يې له يوې لويې تيرې سره ولگېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځگونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه .

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو گز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولگېده ، د بوتونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه گامه ليرې ، ځکنو څپو اخیستې وه .

شېرمحمد په بېره پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښې لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کين لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو .

پشهارۍ ډېر شو ، سړي مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکي تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځگونه روان ول ، غرمهاری يې خوت .

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيرې ته يې لاس ور واچاوه ، گوتې يې د تيرې يوې راوتلې برخې ته سيڅې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کين لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وخرېد ، لاندې پيچلي وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل .

ځای ښه و ، اوبه د تيرې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور_پينځه گزه ليرې وه .

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ، د نجلۍ ټټر يې خپلې کينې اوږې ته برابر کړ ، پر ښې لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيڅه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيرې يې لاس راوکړاوه ، پښې يې پر ځمکه ولگېدې ، مخکې لار ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت .

نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېسته ، په بېره يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره گډه ، نرۍ وينه روانه وه .

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زگبروی يې شو ، بېسده پرېوته .

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لار ، کوت ، تېر ، څادر او خلاصه ول ول لونکۍ ليرې پراته ول .

سړي خولۍ پر سر کړه ، تېر ، کوت او لونکۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو . نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سربښې ول .

شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يځني وه ، ژامې يې ولځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټي کې يو څوک ولاړ و .

شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم رنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې . يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو .

شېرمحمد په بېره نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله . ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تېرو مينځ ته ور کش کړه ، غلۍ کېناست . سر يې پورته کړ . د زړه دربا يې ډبره شوه ، سړي څلور پنځه گامه ليرې و ، ژېړه ورېښمېنه لونکۍ يې تړلې وه ، د سهار په خره کې يې پڼد برېټونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري توپک نيولی و .

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې ټيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوته (خپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېښور سړي هم ورغی ، له ونې ټيټ ځوان کمږه ته گوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د څپو غږمبهارۍ خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټيټ شو ، د دوو تيرو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلی وټوخل ، سړي يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غور يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې گډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنگ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل. يودم خرهارۍ شو ، شېرمحمد په بیره لاندې وکتل ، د نجلی شني ، غټې سترگې ردې راختلې وې ، لغتې يې وهلي.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليري کړ ، نجلی ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې کربوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلی گوټې يې په کربوانه کې بندې وې. شېرمحمد په غوسه وويل:

__وژني مې!

د نجلی سترگې ردې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

__خوشې کوم دي ، خو په يوه شرط ، چيغې به نه وهي؟

د نجلی نور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليري کړ. نجلی په بیره ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلی کېناسته ، شېرمحمد وويل:

__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلی شاته شوه ، ولي يې ډبرې ته ولکول.

شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلی ځان پکې وپيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

__د کور وال دې در پسې گرځي.

نجلی غلې وه.

سړي غږۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

__ته ليونۍ يې؟

نجلی په راوتلو ردو سترگو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بیره ولاړ شو ، د نجلی کرده لنډه لمن په گوټو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولگېدل ، نری درد يې په سر کې تېر شو.

نجلی چيغه کړه!

__خوشې مې که!

سړي تر مټ ټينکه نيولې وه. نجلی ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

ژړا يودم غلې شوه ، سړي ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو ځکونو نيولې وه ، سترگې يې پټې وې . شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمر د ليرې غره د څوکو سپينې واورې ځلولې .

سړی یخۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ . پزې ته يې لاس ور وور ، ويني وه .

شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورته ورکه وه .

نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وڅوځېده ، سترگې يې رڼې کړې ، سړي ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر ځنگانه کېښود ، د تورو بيجلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لکېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل . شېرمحمد په حيراني ورته کتل .

د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لکېدلې ، لاندې سيند په سيوري کې روان و . نجلۍ هماغسې ژړل ...

شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوکي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل .

بهرته يې نجلۍ ته سترگې ور واړولې ، هغې ژړل ...

شېرمحمد وويل :

__بس که نور!

نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترگو سپين يې سرو رگونو نيولي وو ، کلايي بغور (غومبري) يې لاندۀ ښکارېدل ، د نړۍ پزې څوکه يې سره وه .

شېرمحمد وويل :

__گوره! زه ملانه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلې چې ځان وژونکي به په دوزخ کې وي .

نجلۍ يودم کوکه کړه :

__هغوی مې ورور وژلی .

د سړي لينکې ولرېدل .

نجلۍ په چيغو چيغو وژړل ...

ښه شېبه ووته ، دېرو تک تور اوږده سيوري پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا کډه وه .

شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تېر يې ور واخيست ، وپي ويل :

__زه نو ځم .

نجلۍ په بېره ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېر يې کور کړ ، څپې په تورو ښويو تپرو لکېدلې .

سړي وويل :

__ليونتوب مه کوه!

نجلۍ سيند ته کتل ... يودم ولاړه شوه . سړی يې تر مخ ودرېد . د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!

__ته مې هرات ته بيايي ؟

د سړي ځنګنونو پرک واخيست .

نجلۍ په بېره د کيڼ لاس لستونې ور ټول کړ ، څلور ژېړ ښکړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل :

__سره زړ دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!

شېرمحمد په حيراني ورته کتل ...

د نجلۍ په سترگو کې نا اميدي راټوله شوه ، گام يې واخيست ، شېرمحمد څنگ ته شو ، نجلۍ پر يوه هواره دبره ودرېده ، اوبو ته يې وکتل ، سترگې يې پټې کړې .

شېرمحمد تر مټ ونيوله . نجلۍ چيغه کړه

__ لاس مې پرېږده!

څنگنونه يې پر هواره تپړه ولکېدل ، په چيغو__ چيغو يې وژړل .

شېرمحمد وويل:

__زه غريب سړی يم ، بدنامې ده ، بدې نه شم کولای .

نجلۍ هماغسې ژړل ...

شېرمحمد يودم تر لاس ونيوله ، کش يې کړه ، دواړه په ولاړو تيرو کې کېناستل ، نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل ، خادر يې په غاړه کې پروت و .

شېرمحمد د کلي خواته گوته ونيوله ، ليرې پر پوله کتار کليوال روان ول . له يوه سره د موټر له هوا ډک توپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې يې پنډ برېټور سړي گامونه اخيستل .

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو .

نجلۍ چيغه کړه:

__خم ، ټولو کليوالو ته واييم چې ورور بې راوژلی .

ولاړه شوه .

شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په غوسه يې وويل:

__ ته به له ژونده سترې يې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره وويني ، خدايکه مو وينه ځمکې ته پرېږدي .

نجلۍ وويل:

__ته مې هرات ته بيايي؟

__هو!

نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې يې وخوځېدې:

__تا قول راسره وکړ!

شېرمحمد روانو کليوالو ته کتل ...: يودم يې په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو .

نجلۍ وويل:

__هلته تلې شو؟

شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته گوته نيولې وه .

نجلۍ وويل:

__د اوبو پخوانۍ ژرنده ده .

سړي په ځير کوټې ته وکتل ، ژور لښتې د لړکي تر ناوې پورې غزیدلی و .

دواړه په لوبو دبرو کې کړوبه ملا روان شول . لښتې وچ و ، مازې څنډو ته يې کمه واوره پرته وه . مخ پورته لاړل ، د اورېدې لړکينې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کليوال تر دېوال پټ ول ، په بیره يې ځانونه کوټې ته ورسول .

کوټې وړ نه درلود ، دېوالونه یې سوري ول ، له بامه هم شو ځایه رڼا راوېدله .
نجلی کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خیرن څادره سپین مخ ، تر شنو غڼو سترگو راکرځېدلي
تور اوږده بانه او پر تندي پراته پېچلي لاندېه وېښته راوتلي ول .

شېرمحمد دیوال ته مخ ور نږدې کړ ، له یوه سوري څخه یې د باندې وکتل ، کلیوال د سیند پر ژۍ مخ
کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېټور سړي چېلکه په لاس کې وه .

شېرمحمد وویل:

__ هغوی فکر کوي چې ته مړه یې .

نجلی غړیو واخیسته ، سلکۍ یې شوې ، یو دم یې وژړل .

دوې ټوټۍ کوټې ته ور ننوتې ، یوې یې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا یې شوه ، بېرته له وره
ووټې .

نجلی په ژړا کې وویل:

__ کاشکې مړه وای .

سړي هماغسې کلیوالو ته کتل ...

د نجلی شونډې و خوځېدې:

__ تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بیایي!

شېرمحمد ورته وکتل ، تندۍ یې تریو شو ، په نیولي غړي یې وویل:

__ زه کور لرم ، خلک به څه وایي چې پردی نجلی یې راتښتولې ده .

د نجلی ژړا زور ونیو:

__ د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی . .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ نه!

نجلی چپغه کره!

__ غبرت لرې!

ولاره شوه .

شېرمحمد په وره کې ودرېد .

نجلی په غړیو کې وویل:

__ لار راکه !

سړی په خبره کې ورولوېد:

__ سیمه ده ، بیایم دي .

__ ته دورواغ وایي!

د سړي په تندي کې گونځې پیدا شوې:

__ د غزني په اولیاوو (لو قسم) درته خورم .

نجلی بېرته کونج ته غلې کېناسته .

شېرمحمد دیوال ته ور نږدې شو ، لبرې ، تر هسکو تیرو وړ هاخوا د کلیوالو سروڼه مالومېدل .

د سړي شونډې و خوځېدې:

__ د غزني تر ښاره دې بیایم ، د هرات موټر ته دې ور ځیژوم . نور به په خپله ځي .

نجلی ولاړه شوه.

شېرمحمد چيغه کړه!

__ تر هراته درسره ځم. سمه ده؟

نجلی کېناسته.

شېرمحمد پټکي پورته کړ ، پر بکه ککړی يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره يې وويل:

__ اچ جنجال راته پيدا شو.

نجلی ورو ورو ژړل...

شېرمحمد په غوسه وويل:

__ هرات ته څه بلا غواړي؟

نجلی غړيو واخيسته.

__ هلته مي خور ده.

سړي ورته وکتل ، په ملنډو يې وويل:

__ په لوڅو پښو هرات ته ځي.

نجلی پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.

شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ يې وکتل ، ورو يې وويل:

__ موږ بايد په ډبرو کې مخ پورته لار شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واورو ، خبره خلاصه ده.

ورو له کوټې ووت ، لښتې ته کښته شو ، شاته يې وکتل ، نجلی ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لارل. اوبه په ټيټه کې روانې وې ، پورته تر تپرو وړ هاخوا يواځې د کلي د هدېرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.

دوی کړندي گامونه اخيستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، يواځې يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلی د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.

پورته لارل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ يې منډه واخيسته ، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.

شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلی لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په يوه لويه ډبره کېناست ، شاته يې وکتل ، نجلی ليرې وه.

شېرمحمد زوره ساه واخيسته ، تر څنګ يې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټيټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښيدلې ، سيند کوږ ، وور روان و.

مخ يې وگرځاوه ، نجلی په يوه هواړه ډبره ناسته وه ، سر يې ځورند و ، تېزه تېزه ساه يې وهله...

شېرمحمد ولاړ شو. نجلی په بېره ورته وکتل ، په خواړه خوله يې وويل:

__ د خدای له پاره ، يوه شېبه دمه کوم.

سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لار. شاته د نجلی د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.

نجلی اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کښې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و ، له بټي (غټي) کوټې يې وينې روانې وې.

سړی په يوه تېره کېناست ، تندۍ يې تړيو شو ، په غوسه يې وويل:

__ که لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.

نجلی خپله پښه ټينګه نيولې وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندۍ گونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:

__يوه ورځ مزل لرو.

حرکت يې وکړ ، نجلۍ گوډه _ گوډه پسي روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پېڅکه کې گامونه اخيستل ، سپورو ته ځای ځای واوړه پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوۍ رابوتېدلې ژېړ کلان په مخه ورغلل ، ترڅو او اغزو ورې پانې کړې وې ، ځای ځای به سپين پټنگان له بوټو پورته شول .

پاو وروسته سړي د غونډۍ سر ته وځوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه . کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لويو ډبرو پسي به يې لاس ونيو ، بېرته به يې گام واخيست . شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سور باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ور روانې وې .

ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کينې پينې ټولې گوټې يې په وينو سرې وې .

نجلۍ څنگ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پونډې ازغۍ ايست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه .

شېرمحمد د خپل کوټ ځنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تېر تېره څوکه يې د کوټ د لستونې د اوږې برخې ته سيڅه کړه ، لستونۍ بيل شو .

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

سړي لستونۍ په مينځ کې نيم کړ ، بوټونه يې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو يې وويل:

__څادر.

نجلۍ څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيرې شاته کېناسته .

سړي له څادر څخه څو نرۍ تړاډې وايستي .

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__تلي شم .

نجلۍ غړۍ اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستونې ور اغوستې وو ، د څادر نرۍ تړاډې ترې تاوې وې . نجلۍ وځنډل ، شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترگو کې يې اوبنکې راټولې شوې ، غلۍ کېناسته .

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:

__دا په پښو که .

روان شو .

نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کينې پينې بڼه کوټه يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوټونه يې په پښو کړل ، په څادر کې يې ځان وپيچه ، گام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول .

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان ورېځو نيولی و ، سور باد چلېده .

پاو ووت ، اسمان وغرمېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل . باران تېز شو . غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده .

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په خټو لړلې اوږدې تراډې کرښېدې . یو ځای هسکې تیرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیره د دېوال غونډې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولکول ، د باران شاخکې یې تر پښو پورې رسېدل .

شېرمحمد څرېدلې ټوټې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلۍ ته یې وکتل ، په لاندې ، لند خادر کې سره راټوله ناسته وه . ژامې یې لږزېدې ...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:

__نوم دې څه دی ؟

__تورپیکۍ .

__خور دې په هرات کې واده ده ؟

__خواب یې وانه وړېد .

شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترگو کې اوبنکې راټولې وې .

سړي بېرته ځمکې ته وکتل .

تورپیکۍ وویل:

__هو .

یو دم غریو واخیسته ، سلکۍ یې شوې ، په ژرغوني غږ یې وویل:

__زما وروړکي دې څنګه پیدا کړ ؟

شېرمحمد په بېرته ورته وکتل ، نجلۍ پورته ورځو ته شې سترګې نیولې وې ، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوبنکه څرېدله .

سړي بېرته ځمکې ته وکتل:

__په کارېز کې !

__خراب شوی و ؟

شېرمحمد وویل:

__وړې یې ؟

__نه .

__څو ؟

تورپیکۍ هماغسې ورځو ته کتل .

شېرمحمد وتوخل:

__ناوخته دی .

نجلۍ په غریو وویل:

__اخر یې په بلا وخور .

غلې شوه ، بېرته یې شونډې وڅوڅېدې:

__دېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__د څه شي حق ؟

د تورپیکۍ سلکۍ شوې:

—ورور مي د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پري اچول شوی وای .

—پلار دې مړ دی ؟

نجلی سره ساه و ابسته:

—هو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مي بنکاري توپک پاکاوه ، دز شو ، پلار مي په زړه ولگېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مي ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې وپشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د توپک خوله ور اړولې وه .

تورپيکې غلې شوه .

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

—هو .

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکې اوږده باڼه سره وروستل .

شېرمحمد وويل:

—ورور دې واده درلود ؟

—نه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتې و ، خو تره مي ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته . يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخورل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېو ويست ، ورور مي سړي وينې کورته راغی ، توپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مي ورته ونيو ، په سبا مي ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځي . د لارې د خرڅ له پاره مي له موره راپاتې شوې غاړه کې ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوتونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پتولی شي .

تورپيکې سره ساه واخيسته ، غلې شوه .

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلی يودم نکان وخور ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، څره ، وړه څرمښکې په ځمکه ولوېده .

شېرمحمد وخنډل:

—يې ازاره ده ، ته ورته وگوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی .

تورپيکې ځمکې ته کتل ، څرمښکې په يوه لويشت لور ځای نه شواي ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې ...
نجلی بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته .

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکې سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

—د سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوبښېرم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مي د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مي د اور غم خور . نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مي له بېکانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

غوسې (ډک غر مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ويل يې چې کلاب يې بايد تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې يې په کارېزه کې اچاوه.

تورپيکي غلی شوه.

شېرمحمد په بېره وويل:

__بيا؟

نجلی غريو واخيسته:

__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن يې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.

شېرمحمد وويل:

__باران ودرېد ، نه خو؟

نجلی خرمنبکی ته وچې سترگې نيولې وې ، شونډې يې وخوځېدې:

__د تک په وخت يې له پلاره پاتې دوې گوتمې هم ورسره واخيستي ، ويل يې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره يې په غير کې نيولې وم ، ژړل يې ، مساپري ته يې زړه نه کېده. د ورور له تگه وروسته مې د تره زامن هم په تپ تپ (موټرسايکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.

شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې تړلې پښې يې په خټه کې ننوتې. ورو يې وويل:

__خو!

(۹)

شبهه وه ، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرگينې زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شبهه وروسته يې د ورور خوبولى غږ واورېد:

__خوک يې؟

__زه يم ، شېرمحمد!

ځنځير وشړنگېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__خه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېرم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راخه!

تورپيکې انگر ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولگېد ، دواړه په بېړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي ټټې تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوبنو او کاسو ولگېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو گړى

دېوال ته ولاړ و ، ځنگ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به څو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بېړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې ټوټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته

ورغى.

مور يې په بړسټنه کې ناسته وه ، د ککړۍ په برخه کې يې ټکړى څيرې و ، راوتلي څيرن ، ببر وېښته يې پورته

ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونى دې نشته.

سړي په بېړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسي! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنک دې کړى؟

__نه.

هلک وویل:

__خادر دې چېرته دی؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.

بنځي وویل:

__امانت دې ور وسپاره؟

شېرمحمد وخنډل:

__هو.

__څه یې ویل ، د مړي د وړلو له پاره څه وخت راځي؟

__خدای خبر! ژر.

بنځي بېرست لیرې کړه ، ورو یې وویل:

__زه به دودۍ درته راوړم.

د سړي رنک والوت:

__نه! وړی نه یم.

__زویه! الوکان تیار دي ، په تناره کې به یې تیب کم ، ژر تودپړي.

شېرمحمد وخنډل:

__مور یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم

راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وړی به شې.

بنځه ولاړه شوه.

د شېرمحمد تندۍ تریو شو:

__وړی نه یم.

بنځي یوه زړه بېرستنه پر توشکه هواره کړه.

شېرمحمد اوږد وغزېد ، څراغ ته یې ور پوکرل ، ورو یې وویل:

__ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.

د بنځې حیرانه غږ یې واورېد:

__چېرته؟

سړي وخنډل:

__یو پخوانی ملگری مې ولید ، د مالونو سوداگر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راوړي ، ویل یې چې دا

ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لار شه ، ښه مزدوري به درکم.

بنځي په خواړه خوله وویل:

__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کارېز کني دې ښه دی ، وچه ، لنډه رارسیري.

شېرمحمد وخنډل:

__زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.

د بنځې خوبولی غږ یې واورېد:

__خدای دې له سختیو وساته.

شېرمحمد پر اړخ رااووښت ، ورو یې وویل:

__ادې! په کور کې خو روڼې دي؟
غور يې ونيو ، خرهاری اورېدل کېده .
پاو ووت ، سړي د کوټې له کونجه پرستن ورواخيسته ، ورو يې دروازه خلاصه کړه ، دباندي سور باد چلېده ،
دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندي انکار سره رڼا کوله ، نورپيکي تناره ته پښې ورغځولي وې .
شېرمحمد پرستنه په غولي کېښوده ، ورو يې وويل:
__هرات ته تک پيسې غواړي .
د نجلۍ ستړی غر يې واورېد:
__يو بنګړی به خرڅ کو .
شېرمحمد په بېره له دالانه ووت .

(۱۰)

یوډم چیغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولکېد ، کوته سرې هوا ونیوله .
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په گوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوتې دروازه خلاصه وه ، باز محمد
غلی په کونج کې ناست و ، سترگې یې ردې راختلې وې .

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

__ څه خبره ده ؟

یوډم یې زړه ولرزېد .

د اورلکېد دانه بله شوه ، څراغ ولکېد ، زړې بنځې په وارخطايي وویل:

__ څه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

__ به ، به ، بلا!

چیغه یې کره!

__ په دالان کې بلا ده .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، د کوتې ور یې پورې کر ، په خشکه یې وویل:

__ لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

بنځې وویل:

__ دا نیمه شپه گوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__ تری وم ، له کړي مې اوبه را اخیستې .

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

__ لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولکېده ، زگیروی یې شو .

د بنځې شونډې و خوځېدې:

__ ورور دې سترې دی ، له خوبه یې مه باسه .

__ ادې! بلا ده .

شېرمحمد چیغه کره!

__ چوپ!

هلک په پرستن کې ننوت .

بنځې څراغ ته ور پو کړل .

بڼه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

__ ادې! تری یم .

څراغ ولکېد .

شېرمحمد په بېره ور وکتل ، بنځې ټکری په ویننتو ورکش کړ ، ولاړه شوه .

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

—اوبه زه ورته راوړم.

ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې خراغ وړ واخيست ، له کوتې ووت.

تورپيکي پرته وه ، د خراغ ژېړه رڼا يې له خيږني پرستني په راوتلې سپين مخ لکېدله ، سترگې يې پټې وې. شېرمحمد گړی کور کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه يې تر خولي راووت. زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترگې يې ردې راختلې وې ، نجلی ته يې کتل...بودم يې له خولي څخه راووتل ، رنگه شوه ، سر يې د وره له چوکات سره ولکېد. شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، غبرگ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکي چيغه کړه ، کېناسته ، په بېړه يې خادر ته لاس وړ وغځاوه.

شېرمحمد زړه ښځه په غبر کې واخيسته ، ورو يې وويل:

—خراغ درسره راواخله.

تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل...

سړی له دالانه ووت. نجلی خراغ پسې واخيست.

شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو دوو سترگو يې په گونځې گونځې خادر کې پېچلې نجلی ته کتل...

د ښځې خرهاړی شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولکېد.

شېرمحمد په بېړه تر دواړو مټو ونيوله. وپي ويل:

—پښې يې ټينگې ونيسه!

تورپيکي د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.

تورپيکي په وارخطايي وويل:

—پيريان يې دي؟

کوم خواب يې وانه وړېد.

د نجلی شونډې وڅوڅېدې:

—تندی يې ويني دی.

شېرمحمد خراغ وړ نږدې کړ ، ورو يې وويل:

—صندوق وکوره ، يوه ټوټه پيدا که!

تورپيکي لرگين صندوق ته وړ وښوېده ، دره يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلی يې په څنگ وووله ، هغې پر غولي لاس کېښود.

هلک په بېړه يوه ټوټه وړ پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:

—دا خو پرتوک دی.

تورپيکي په صندوق کې زړې جامې سره وتوشلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوته وړ لوږدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چرمورلې شلگون ټوټونه لاندې ولوږدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې ټوټونه وړ پورته کړل.

بازمحمد لاس وړ وغځاوه ، ټوټونه يې د نجلی له گوټو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.

سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوته وړ واچوله ، غلی کېناست.

تورپيکي ورته ته نږدې ، څر دېوال ته ولي ولگول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلی ته يې په کرکه کتل.

بڼه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولې ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترگې نيولې وې .
وخت ووت ، چرکانونو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ .
تورپيکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ يې له غولې وړپورته کړه ، له کوټې ووته .
پاو ووت ، د بڼخې زگيروي شو ، سترگې يې رڼې کړې ، شېرمحمد ته يې وکتل ، مخ يې ديوال ته ور وگرځاوه .
سړي وويل:

__ ادي! ته سمه نه يې پوه شوې .

بڼخې پزه پورته کش کړه ، غريو واخيسته .

د سړي شونډې وڅوڅېدې:

__ زه به ټوله کيسه درته وکم .

بڼخې په نيولي غږ وويل:

__ دا مرداره دې له کومه کړه ؟

ويې ژړل ، ديوال ته ور نږدې شوه .

د شېرمحمد تندۍ تريو شو:

__ خبره خو واوړه!

بڼخې ژړل ...

سړي غلې و .

بڼخې په ژړا کې وويل:

__ پزه دې را پرې کړه!

د شېرمحمد شونډې وڅوڅېدې:

__ تورپيکۍ نوميرې .

بڼخه په خبره کې ور ولوېده:

__ زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميرې نه ، نوم يې هم اخلي .

سړي چيغه کړه:

__ دا دهغه مړي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلې ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله

چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيرې . پوه شوې!!!

بڼخې خپل سر ته لاس ور وور ، په نيولي غږ يې وويل:

__ د خلکو خولې به څنگه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم يوه ته به ليوې (قسمنه)

خورې چې راتښتولې دي نه ده .

شېرمحمد غولې ته کتل .

بڼخې وويل:

__ همدا اوس يې له کوره وباسه!

سړي چيغه کړه!

__ چېرته لاړه شي!

__ بلا مې ورپسې ، مور خو يې ذمه نه ده اخيستي .

شېرمحمد وويل:

__گوره ادې! له خدایه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وگورو ، که خدای کول ، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره ویاسم ، تر هراته به ورسره لار شم ، ثواب دی ، څوک خبریږي ؟

بنځه په خبره کې ور ولوېد:

__ولې! له لوتي خو نه ده پیدا! پلارگنې لري ، ته یې بدې کولای شي ؟

__هغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبریږي .

بنځه ورور ورو سونگېدله...

بازمحمد وتوخل .

شېرمحمد وویل:

__وه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترگې ور واړولې .

شېرمحمد چوترې ته لار ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده . سړي په یخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت .

ښه شېبه ووته ، د لمر ژپړې ، بېسپکه وړانگې د پردې پر پاسنۍ برخه لگېدلې . زړه بنځه هماغسې پرته وه ، سړی په برستن کې ناست و ، هلک هم لږکین صندوق ته ولي لکولې ول ، غولې ته یې کنل... د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ کلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیالې وکړنکېدې ، سړي په بیره له سره برستن لیرې کړه ، پر دسترخوان څو پاسټي ، پیالې او توره چایجوشه ایښي ول .

تورپیکۍ په ریزدېدلې غږ وویل:

__بوره مې پیدا نه کړه!

بنځې ور وکتل ، چیغه یې کړه:

__ووزه بشرمي نجلۍ ، په کور هم راکډه شوې!

تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته .

بنځې بېرته مخ دېوال ته ور وگرځاوه .

شېرمحمد ورو وویل:

__بوره را واخله .

باز محمد له تاخچې زنگنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان یې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست .

سړي پاسټي ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، یو سوخېدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده .

وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله .

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لار . هرڅه منظم وو ، غابونه پرېښخل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و .

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جگو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په ابرو توره وه ، ورو یې وویل:

__لمر راوخوت ، نن تگ نه کیږي .

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه .

شېرمحمد سور اسوولی ویست .

نجلۍ وویل:

__ تاسو ته مې غم جوړ کړ .
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه .
سړی کېناست ، پيالہ يې له چايو دکه کړه ، ورو يې وويل :
__ ادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
بنځي حرکت ونه کړ .
د کوټي دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل :
__ لالا! کلېمر خبر دی .
د سړي زړه ولړزېد ، زړه بنځه په خای کې کېناسته ، سترگې يې ردې راختلې وې .
شېرمحمد وويل :
__ له کومه ؟
__ ويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولي کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په
سرای کې يې نجلۍ لېدلې وه .
زړې بنځې په غريو کې وويل :
__ اوس مو مخ تور شو .
د باز محمد شونډې وخورېدې :
__ کلېمر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل :
__ تا څه خواب ورکړ ؟
__ هيڅ! منډه مې راواخيسته .
زړه بنځه اوږده وغزېده ، سونکي يې شو ، پرستن يې پر سر ور کش کړه .
دروازه وتکېده ، د شېرمحمد رنگ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انگر دروازه
نېمکېنه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل :
__ د کلېمر وره خور ده ، وايي چې يو اورلکيت پور راکه!
د انگر د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بېره له ورسۍ ور وکتل ، وره نجلۍ په انگر کې ولاړه وه ، بېر ، سره
نښتي ژير ويښته يې ول ، شاوخوايې سترگې اړولې .
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولي راووته :
__ ووزه له کوره!
نجلۍ په بېره مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندۍ يې ددروازې له پلې سره ولگېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له
انگره ووته .
شېرمحمد په غوسه وويل :
__ د سپي لور يې د جاسوسۍ له پاره راليرلې وه .
د بنځې ژغونۍ غږ يې واورېد :
__ خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله .
شېرمحمد چيغه کړه !
__ بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
بنځي ژړل ، باز محمد لږزې اخيستی و .

شېرمحمد په خشکه وويل:

__ولي داسې راته ولاړ يې ، سره غرمه دې كړه ، بلا وهلى يې ، غوا له لورې مړه شوه.
هلك په بېره له كوټې ووت.

سړى په خپل ځاى كېناست ، سر يې پر زنگنو ولكاوه.

بنځينه غږ يې واوړېد:

__د بازامد مورې!

زړه بنځه په بېره كېناسته ، تكړى يې په سر سم كړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسى. ته ورنږدې شو ، په انگر كې چاغې بنځې د ورې نجلۍ لاس نيولى و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې بنځې په كيله من انداز وويل:

__د خداى پار دى ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواره خوله وويل:

__د گل مېر مورې! خدايکه يې لاس ور وړى وي.

چاغې بنځې د ورې نجلۍ پر تندي لاس كېښود:

__وى ترورې! دا نجلۍ خو دورواغ نه وايي ، تندي ته يې وگوره ، څومره پرسيدلى دى.

زړه بنځه ور مخته شوه ، نجلۍ يې پر تندي ښكل كړه.

چاغې بنځې يودم وخنډل:

__هغه نجلۍ څوك ده ؟

زړى بنځې په بېره وويل:

__كومه نجلۍ ؟

__وى ترورې! ځان ولې ناكاره اچوي ، په خپله مې له بامه وليده ، نكه سپينه ، نرى نجلۍ وه ، په چوتره كې

يې پيالې پريوللي.

زړه بنځه وارخطا شوه:

__هغه ، هغه

شېرمحمد په منډه له كوټې ووت ، په چوتره كې ودرېد ، چيغه يې كړه!

__ته يې څه كوي ؟

چاغې بنځې په خپل مخ تكړى وركش كړ ، په وېرېدلي غږ يې وويل:

__وى وروره! پوښتنه خو بد كار نه دى.

شېرمحمد چيغه كړه!

__په تا پورې اړه نه لري ، ووځه له كوره!

بنځې وره نجلۍ له لاسه ونيوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه بنځه د چوترې پر ژى كېناسته ، سر يې وڅرېد ، يو دم يې وژړل.

شېرمحمد ورمير كور كړ. تورپيكي د دالان په وره كې ولاړه وه ، ځان يې په ځادر كې پېچلى و ، وارخطا

ښكارېده.

شېرمحمد د انگر دروازې ته وكتل ، دوه تنكي ځوانان په كوڅه كې ولاړول ، نجلۍ ته يې وچې سترگې نيولې

وې.

شېرمحمد تر چوتري کښته شو ، ځوانانو منډه واخيسته ، سړی ورغی ، دروازه يې پورې کره. نېغ کوټې ته لار ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته يې گام واخيست ، زړې ښځې ورته وکتل ، يودم ولاړه شوه ، د سړي له گوټو يې تور خیرن ټيکری ويست ، په غوسه يې وويل:

__دا زما ټيکری دی.

شېرمحمد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د چوتري پر ژی کښاست ، ورو يې وويل:

__ادي! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی؟

زړې ښځې په حيراني ورته وکتل.

د سړي سر وڅرېد:

__ته ووايه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

ښځه غلي وه.

شېرمحمد سور اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

تر دېرشو اوښتی يم ، خو تر اوسه يوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خدا هم ورغلي وې ، زما په پزه پورې يې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه يم ښکل کړی. ته ووايه! کوم رنگ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

شېرمحمد غلی شو ، ترڅه موسکا يې پر څرو شونډو وغځېده ، ورو يې وويل:

دا نه چې زه نه لرم ، څوک مې نه خوښيږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلاى ، فکر رالويږي چې ټوله دنيا راپورې خاندې ، ان په ورکتوب کې به مېړو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به يې بد راتلل ، ليرې به رانه گرځېدې ، اوس هم په کلي کې يواځې ټوکو ته جوړ يم ، که په جومات کې د بدرنگۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شميرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله؟ ته ووايه! په يوه شپه کې بيا بل نارينه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انگر دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترگو کې اوښکې راتولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل يې!

سړي دروازه خلاصه کړه ، زړه يې ولرېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زړې ښځې ته يې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لور غږ وويل:

__راځئ!

بودا تر مخ و ، لکړه يې لکوله ، دوو نورو له عمره پخو سرو ټيټ سرونه نيولي ول.

بودا چوتري ته ودرېد ، شېرمحمد تر وليو ونيو ، سړی پر چوتره وخوت. په رېږدېدلي غږ يې وويل:

__شېرمحمد زويه ، دا ځای ښه دی ، پيتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راويستل ، بودا لکړه ديوال ته ودروله ، بالښت ته کښاست ، دوو نورو کليوالو مخامخ پلټی ووهلي.

شېرمحمد په ولاړو وويل:

__څه رنگه چای ، تور که شين؟

بودا وټوخل ، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

__همدا اوس له جايو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کښه زويه! يو څو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستيکي فرش کښاست.

ټول غلي ول .

بودا وخنډل ، په خندا کې توخي واخيست ، ورو يې وويل:

__ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کدې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه .

د شېرمحمد سر وڅرېد .

بودا په رېږديدلي غږ وويل:

__ زويه! دا رښتيا ده ؟

شېرمحمد ځمکې ته کتل ...

مخامخ ناست ډنگر سړي وويل:

__ د بازميز زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انگر له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه . نښه

يې دا چې څادر يې اغوستی و .

شېرمحمد په غوسه ور وکتل .

بودا وويل:

__ زويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يو بل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی

له ليرې راکې ښکاري . دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي .؟

د شېرمحمد شونډې وڅوڅېدې:

__ دا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راويست .

د کليوال سترگې ردې راوختې .

بودا په بېره وويل:

__ نو دلته څه کوي ؟

__ زه هلته ورغلی وم .

کليوالو په حيرانۍ ورته کتل ...

بودا وويل:

__ تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟

د شېرمحمد سر وڅرېد:

__ کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وایم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی ، نجلۍ

هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور

واده ده .

شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې .

بودا په تريو تندي وويل:

__ ښه دي نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه .

شېرمحمد غلی و .

يوه کليوال وويل:

__ اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پته درېسې راغلې

وه .

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__وژني يې .

هماغه سړي وويل:

__دا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې وبې وژني .

شېرمحمد ځمکې ته کتل .

بودا وويل:

__نظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، وينې به تويې شي .

شېرمحمد غلی و .

بل کليوال وويل:

__ارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!

شېرمحمد په بېره سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:

__بدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست .

بودا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديلي غر يې وويل:

__مور غاړې درباندي خلاصي کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوړه ، دا خلک اخر خبريږي ،

بيا به اوبه له ورځه تېرې وي .

شېرمحمد غلی و .

کليوال له انگره ووتل .

زړه ښځه راغله ، په جوتره کې کيناسته ، په چيفو چيفو يې وژړل .

شېرمحمد ځورند سر ناست و .

تورپيکې له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه .

باز محمد له اوبو ډک سطل غوانه کېښود . سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:

__زما پټکي راواخله .

هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيفه کړه!

__لا لا!

شېرمحمد په منده ورغی ، نجلی پر تړلې بستره ناسته وه ، سترگې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله

يې ، خپلې سپينې زڼې ته نيولې وه .

سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوکي ونيوله .

شېرمحمد ورو نجلی ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده .

سړي په بېره د هغې پرسر گوټې وټبولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو وينستو بوی ته .

زړه ښځه پر نجلی و پر بوټه ، پر اړخ يې راواروله ، د هغې په تورو پيچلو وينستو کې يې کوټې ننه ايستې ،

نجلی سترگې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيفو چيفو يې وژړل .

ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو .

انگر ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه . شېرمحمد له ورسې سر ور ويست ، وپي ويل:

__له بازمامده خطايي ټک وشو .

يوه کليوال ور غږ کړ:

__څوک خو به ژوبل نه وي .

__نه .

دواړه له انگره ووتل.

شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لږزېده.

سړي وويل:

__د انگر دروازه و تړه.

هلک له کوټې ووت.

شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوتو نيولی و . جت ته يې سترگې وړ واړولې ، له ټوټې تړلې مسطح يوه لويشت سوری وه .

تورپيکي خپل تندى د بنځې پر تتر ايښى و ، په چيغو چيغو يې ژړل....

ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:

__زه ځم.

ټول غلي ول.

تورپيکي ولاړه شوه ، خر څادر يې په غاړه کې پروت و .

شېرمحمد وويل:

__ته به هېچيرې هم نه ځې.

نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:

__له پونټوب مه کوه .

څنگ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انگر تر دېوال وړ هاخوا ، پر بام ولاړه وه .

شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل .

تورپيکي د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...

سړى پر تړلې بستر ه کېناست ، د زړې بنځې په سترگو کې اوبښکې راټولې وې .

تورپيکي په ژړا کې وويل:

__تاسو ته مې غم راوور .

ښځه غلې وه .

شېرمحمد وويل:

__اوس په دې خبرو پسې مه گرځه! سبا به څو .

ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوڅو اوږو تور ، خيړن ټکرى ولوبد .

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالۍ په بازار کې د سرک دواړو غاړو ته خر دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرگينې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنگکونو پورې غوښن ورونه راخرېدل ، خو کامه ليرې څلور... پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو خرېدلو غوښو ته يې مړې سترگې نيولې وې .
شېرمحمد د سرک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسي سپېرې دوږې روانې وې ، دورې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنگ په خاورو لړلې سراچه موټر ودرېد . موټروان د څنگ بېنېسه کښته کړه ، ورو يې وويل:

__ بشار ته څي ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول .

شېرمحمد وويل:

__ له ما سره سپاه سره ده .

__ موټروان وخنډل:

__ وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو .

__ نه! ځای تنگ دی .

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

__ موږ به مخته لاړ شو .

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپيکې خر دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکړی کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټي (څپلکې) يې په پښو وې .

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلی راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلی کېناسته .

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلی په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخور ، ورون به يې د سړي له وړانه سره ولکېد .

موټر پاڅه سرک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور کوټې فاصله وه .

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني بشار ته ورسېدل . نېغ زرگړی ته لاړل او د سرو زرو يو بڼکړی يې خرڅ کړ .

د کندهار تر ادې يې پلي مزل وکړ ، په اده کې لوی... واره موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته گرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې .

__ کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو . له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيماً موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېږي .

موټروان نارې کړې!

__ کندار ، کندار....

يو چا وتوځل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بودا سترگه ورته ټينگه کړه . دی ورغی ، بودا وويل:

__ پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .

سړي پيال له چايو ور ډکه کړه ، د لاس گړۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__اوو بچو ته له کابلې بسونه رارسیري ، سیده هرات ته ځي ، هم یې کرایه کمه ده او هم یې سبتونه هوسا دي.

بودا په پلاستيکي خیرن غاب کې د اېنې ډوډۍ څنډه وړ پرې کره ، ورو یې وویل:

__زه هم هرات ته ځم. سره ملکري به یو.

شېرمحمد نجلی ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.

شېرمحمد وویل:

__ورې یې؟

کوم خواب یې وانه وربد.

سړي سر هسک کړ ، تورپیکي. د لرگین تخت تر څنګ تورو بویناکه اوبو ته کتل.

شېرمحمد وویل:

__وخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.

نجلی تکان وخور:

__څه؟

__له بیکا راهیسي مو څه نه دې خورلې ، چای به راوغواړو.

نجلی د (هو) په نښه سر وخواوه.

شېرمحمد یوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لور غږ یې وویل:

__کباب ، قابلې ، کرایي ، څه شی درته راوړم؟

سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.

هلک له هماغه خایه ناره کړه!

__دوه چایه!

شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا یې پرې ولکوله ، تر څنګ یې تورپیکي

ته وکتل ، یوه خوا غاړه یې ښکاریدله ، غوړ یې سور و ، د غوړ د پاسنی برخې د پېچلو وینستو څوکې یې

سوځېدلې وې.

شېرمحمد مخ واراوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ یو ځوان ناست و ، تر غاړې یې برګ دسهال تاو و ، نجلی ته یې

وچې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد ، تورپیکي ته وکتل ، ورو یې وویل:

__تکړۍ دې سم که!

نجلی په بیره غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته یې شنې سترګې ور واولې ، غلې کېناسته.

هلک پر غولې دوه واړه کیلاسونه کېښودل ، بیا یې په منډه غبرګې چاینکې او په پلاستيکې غاب کې وچه

ډوډۍ راوړه.

شېرمحمد دواړه کیلاسونه له چایو ډک کړل ، ویې ویل:

__د خدای فضل درباندي وشو. مړه وې.

نجلی کبلاس له ځمکې وړ پورته کړ ، شونډې یې وخواځېدې:

__تاته مې بدې پرېښوده.

شېرمحمد وخنډل:

__بدۍ ته پلمه نه پیداکیري ، ما خو نه یې راتښتولې ، زه خو دې یواځې تر هراته رسوم.

د تورپيکي سر وڅرېد.

د يوه هلک ږغ يې واورېد:

__ژاولې اخلي؟

شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنکر هلک په لاس کې ژاولې نيولې وې.

شېرمحمد وويل:

__ژاولې درته واخلم.

تورپيکي سر پورته کړ ، نړۍ موسکا يې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته يې سر وڅرېد:

شېرمحمد وخنډل:

__احسان نه درباندي اچوم ، خپلې پيسې دې دي.

تورپيکي څه ونه ويل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوت ونيو ، يو پاکټ ژاولې يې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.

نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ يې په موت کې ټينک ونيو.

شېرمحمد وويل:

__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی؟

تورپيکي ورته وکتل:

__نه پوهېرم.

سړي په حيرانۍ وويل:

__نوله کومه به يې پيدا کو؟

نجلۍ وويل:

__تېرکال مې خور راغلې وه ، ويل يې چې کور ته نږدې يې څو هسک منارونه دي.

د بودا غر يې واورېد:

__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له ليرې ښکاري.

شېرمحمد ور وکتل ، بودا په وره کتابچه کې څه ليکل.

تورپيکي په ټيټ غر وويل:

__ته هرات ته تللی يې؟

__نه.

دواړه غلي شول.

بودا په بیره بوتونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__بس راغی.

شېرمحمد د هوتلي شاگرد ته پيسې ورکړې ، دواړه له تخته کېښته شول. بس پر پاخه سپرک ولاړ و. درې سره

ور وختل ، موټر ډک و ، يواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سيټ ته ځانونه ور

ورسول ، تورپيکي ښيښي ته ور وښوده ، بيا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بودا ځای ونيو.

بس يوه شېبه ولاړ و ، وروسته يې حرکت وکړ.

شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنگ دهلبز غونډې و ، دواړو غارو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ،

له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شني چادری او رنگه ټکري هم ښکارېدل.

تورپيکي تر ټينډي د باندې کتل ، بس لمر لوږدو خواته گړندی روان و ، خر کورونه ، شنه باغونه ، سپرې پخڅې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل... وروسته سپره دښته راغله ، کله کله به د اوبسانو کتار تېر شو ، کوچياني به چاپکې ورسره روانې وې ، د گڼو کميسونو گردې لمنې به يې خوځېدلي .

يو ساعت وروسته ، موټر په يوه خر بازار کې ودرېد ، کلينر په لور غږ وويل چې د بس د ماشين د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي .

څو تنه له څوکيو پورته شول ، شېرمحمد تورپيکي ته سترگې وړ وړولې ، ورو يې وويل:

__ څو؟

دواړه له موټره کښته شول. يو کوچينی بازار و ، دواړو غاړو ته يې خر دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسايکل غرهاری شو .

شېرمحمد يوه دوکان ته ور وگرځېد ، څو مالتي يې په پلاستيکي خطله کې واچولې ، راغی ، دواړه د يوه پلچک پر راوتلي هوار سيميت کېناستل . سړي يوه مالته سپينه کړه . تورپيکي ته يې وکتل ، د سپينې ښکې غونډې ښکې او نازکه ورته ښکاره شوه . هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل .

شېرمحمد وويل:

__ دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده . غر ناور نوميرې . څوکي يې کال دوولس مياشتې سپينې وي .

له دې سره يې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونيوله . تورپيکي يوه مالته ور واخيسته .

شېرمحمد وويل:

__ په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي . زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی يم . له ډېرو کارېزونو مې خټې را اېستلې

دي .

تورپيکي ته يې وکتل ، هغې مالته خوړه . موټروان هارنونه وهل ...

(۱۲)

هوټلي وويل:

__ يواځې يوه تشه كوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ كرايه درباندي راځي .
شېرمحمد ، نجلۍ ته وكتل ، هغه غلي ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلویزیون ته يې وچې سترگې نيولي
وي . د تلویزیون پر پرده څو نجونې څرخېدلې ...

هوټلي وويل:

__ څه وايي؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__ څه؟

__ كوټه نيسي؟

__ هو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم وړ واخيست . ورو يې وويل:

__ نوم دي؟

شېرمحمد

__ ولد؟

__ څه

__ د پلار نوم؟

__ گل محمد

__ دا نجلۍ څه نومېږي؟

د شېرمحمد تندي كونځې پيدا كړې:

__ څه يې كوي؟

هوټلي وخنډل:

__ مور بايد د هر مسافر نوم او ادرس وليكو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي .

شېرمحمد وويل:

__ تورپيكي .

د پلار نوم؟

__ نه پوهېږم .

هوټلي په حيراني ورته وكتل .

شېرمحمد وويل:

__ د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لري؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

__ دا نجلۍ دې څه ده؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__ هيڅ ، نه ، نه ، ښځه .

تورپيكي په بېرته مخ وړ واړاوه ، د گروپ په ژېره رڼا كې يې بغور (انكي) سره ول ، سر يې وڅرپد .

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون گوشۍ وروپورته كړه . ورو يې وويل:

__ لاندې راشه!

شېرمحمد او نجلۍ په حيراني ورته کتل...

لند وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې تيمت سرې پر زينو راکښته شو ، هوتلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سرې شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
__ تذکره لري؟

شېرمحمد په حيراني ورته کتل...

سرې بله پوښتنه وکړه:

__ دا نجلۍ دې څه کيږي؟

د شېرمحمد سترگې رډې راوختې ، تورييکۍ يې تر مټ ونيوله ، دواړه د لويې ښېښه يې دروازې خوانه روان شول.

سرې پسې غږ کړ!

__ هي! چېرې څې؟

شېرمحمد مخ ور وانه راوه ، ده هماغسې د تورييکۍ مټ ټينگ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.

هماغه سرې چيغه کړه!

__ ودرېره! نجلۍ دې رانښتولي ده!

شېرمحمد پښو ته زور وکړ ، تورييکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيږن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکداني ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولکېده ، مالکه باد باد شوه.

دواړه تر ښېښه يې دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سرک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د څنگ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
__ هي ، لوده ، دهاتي.

شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سپرې يې د سوځيدلي رېر له بويه ډکې شوې. دواړه تر سرک پورې وتل. په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بېره شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د گروپونو ژېرې او سپينې رڼا وي ښکارېدلې ، ليرې د هوتل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په ميايل خبرې کوي.

شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سرې پسې يې گړندي گامونه اخيستل....

دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سرک په مخه ورغی ، سرې د نجلۍ مټ پرېښود ، لند راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترگو ولکېده ، گامونه يې ورو کړل ، يو کوچيني موټر ، په چټکۍ تر څنگ تېر شو.

شېرمحمد سره ساه واخيسته ، دواړه د سرک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د خپلو بوتونو او څپلکو د تليو ټکا اوږېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېره رڼا د تړلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولکېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.

ځای ځای به درې ، څلور منزله تامپرونه په مخه ورغلل ، په ځينو کې به د گروپونو ژېرې او سپينې رڼاوي ښکارېدلې.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورييکۍ ودرېده ، په نيولې غږ يې وويل:

__ چېرې څو؟

د شېرمحمد سر وڅرېد.

نجلۍ تر پاڅه لښتې توپ کړ ، د دوکان پر سیمېتي زینه کېناسته.

شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو وښتو یې د گروپ ژپړې رڼا ته سره لمبه کوله.

شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:

__زه نه وم ملامت ، هوټلې شکې شو ، له مجبورۍ مې (د ښځې) نوم واخیست.

تورپیکۍ په غریو کې وویل:

__کاشکې له هغه سپین رېبري سره تللي وای ، څومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟

شېرمحمد غلی و.

له مخامخ کوشې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکینی سپي ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو ښادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولگېده. سپیو حرکت وکړ ، د سرک په مینځ کې مخ کېننه لیکه روان شول ، سرونه یې څرېدلې وو.

یو موټر ښویه تېر شو ، څو یوډم یې برېک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمېتي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یوډم یې وخنډل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګۍ راووت.

بېرته چوپه چوپیتیا شوه. یواځې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل ، د گروپ په ژپړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر تیت شو.

شېرمحمد وویل:

__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساره دي. باید یو ځای پیدا کو.

نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژپړه لویه ښېښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ گروپ راخوړند و ، ژپړه رڼا ، لاندې پر تور سرک پرته وه.

شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښېښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندۍ یې پر ښېښه ولگاوه ، د اوبو څاڅکۍ ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ، ور هاخوا د لرکې کوچینې صندوق خلاصه خوله پروت و.

یو تیت خوبولی رغ یې واورېد:

__نان نیست.

شېرمحمد ښېښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.

دا ځل له دننه پر ښېښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنگره پکه ککړۍ ، وړې چوڅنې سترګې او سپینه اوږده ریره ښکاره شول .

بودا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:

__کپه نیفامي ، نان نیست!

یوډم غلی شو ، په څر څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.

بودا لویه ښېښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولگېده.

بودا وویل:

__مسافر استین؟

شهرمحمد د (هو) په نښه سر و خوځاوه.

بودا ولاړ شو ، د څنگ دروازه یې خلاصه کړه ، ورو یې وویل:

__بیاین ، هوا سرد است.

دواړه نانوايي ته ور ننوتل.

بودا په بیره زړه پرستنه تر کونجه ونیوله ، توشکه یې ور واخیسته ، د تناره تر څنگ یې وپره کړه ، ورو یې

وویل:

__بشینین.

دوی کېناستل.

بودا د بالښت تر څنگ اینې خولی ور پورته کړه ، پر سر یې کېښوده ، و یې ویل:

__از کجا آمدین؟

کوم ځواب یې وانه وړېد.

وېي خندل:

__پشتون استي؟

شهرمحمد لنډ ځواب ورکړ.

__هو.

بودا هماغسې په خدا کې وویل:

__فارسي میفامي؟

ځواب یې وانه وړېد.

__د کوم وطنه راغلي یې؟

__له غزني.

د بودا خدا زور ونيو ، په خوند یې وویل:

__شه ، شه ، شه ، د زیارتونو وطن راغلی یې.

یو دم یې خپل ښی لاس د سلامی په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.

__سلام ، سلام ، زیارتونو ته سلام.

لاس یې کېښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو یې وویل:

__مسافر خانه ته چرا نه یې تلی؟

شهرمحمد وویل:

__پیدا مو نه کړه ، نابلده یو.

تورپیکې ور وکتل ، د شهرمحمد سر وڅړېد.

بودا وخنډل:

__دودی مو خورلی دی؟

__نه!

__نن له غزني راغلی یې؟

شهرمحمد وویل:

__ هو ، سهار لمانځه مال له كوره راووتو ، ټوله ورځ مو منزل وكړ ، هرات ته د شپې په دولسو راوړسېدو .
بودا مخامخ پر دېوال را څرېدلې خېرن ساعت ته وكتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، څنگ ته اېښی
تر موز يې راواخيست ، خېرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډكې كړې ، دوې ، درې
وچې سړې دودۍ يې پر اخبار كېښودې. ورو يې وويل:
__بخور!

شېرمحمد وچې دودۍ ته لاس ور تپت كړ .

تورپيكي ورو وويل:

__ورته ووايه ، آغا نه پېژني؟

شېرمحمد ور وكتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو كې سرخې ښكارېده .

شېرمحمد وخنډل:

__اصلي نوم يې څه دی؟

__مامد حنيف ، انجنير دی!

بودا وخنډل:

__په څوك پسې گرځي؟

شېرمحمد وويل:

__خور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درك يې نه شو مالومولی .

د بودا خندا زور ونيو .

__هرات لوی ښار است ، اکه ادرس نه وي دسرره ، نه شي پيدا كولاى .

تورپيكي يې په خبرو كې ور ولويده:

__د كور تر څنگ يې هسك منارونه دي .

بودا هماغسې په خندا كې وويل:

__هلته خو زياد كورونه وجود شته . خير ، منارونه پيدا كول اسان است ، هر ټكسي وان ته ووايي ، رسوي .

دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټكا اورېدل كېدله ، كله كله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته

شو .

(۱۳)

شهرمحمد چټکه وخوره ، د لاود سپيکر تېز غږ يې په غورو نوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکي تناره ته نږدې پرته وه ، خر څادر پرې هوار و. بودا هم له ډک تشت لندو ورو څخه کوچيني دغالي (پېرې) بېلولي.

شهرمحمد کېناست ، لونگي يې تر سر تاو کړه.

د بودا خوبولي غږ يې واورېد:

__خوب وکړ؟

شهرمحمد سترگې وموښکلې:

__هو

بودا وويل:

__اوس شاگردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاره شي.

شهرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر نښينه يې لاس تېر کړ ، د باندې لاتياره وه. ورو يې

وويل:

__تورپيکي!

نجلي وېده وه.

سړي خپل غږ په زوټه کړ!

__تورپيکي!

څادر وښورېد.

شهرمحمد وويل:

__سهار دی ، خو به ، ناوایي ته خلک راځي.

نجلي کېناسته ، ټکری يې پر سر سم کړ.

بودا وويل:

__ټکسي موټران منارونه مالوم دي.

شهرمحمد بودا ته لاس ورکړ او له نجلي سره يو ځای له ناوایي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستوري

خلېدل ، سور باد چلېده.

دواړه د سرک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سرک

واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اور ده جارو سرک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنگ ارت جهمر اغوستی و ،

هماغسې يې سرک جارو کاوه.

شهرمحمد ورو وويل:

__منارونو ته کومه لاره تللي ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سرک واوښتل. دوه سرکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه يې پاني بوتې او لغږ نيالکي ښکارېدل.

ور هاخوا د گروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د

پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

يو ځای له يوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځينې په پټو گانو کې پټ ول ، نورو يې د خپلو جهمپرونو او کورنيو په جيونو کې لاسونه ننه ايستي وو. ټول ځورند سرونه تېر شول. شېرمحمد پښه ونيوله ، تورپيکي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__جومات دی ، زه به خدای ياد کم.

نجلی د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو گامه واخيستل ، کرپ شو ، شانه يې وکتل ، تورپيکي ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلی ته يې وچې سترگې نيولې وې. بېرته ورغی. تورپيکي ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سرک پر ژۍ روان شول. د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنگ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنگ کېښته شول. منارونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. څو لاندې کورونه لا په سيوري کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سرک يو يو موټر تېرېده.

ځينې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وگرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراره ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ. وروسته له تورپيکي سره يو ځای تر پاخه سرک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه. دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وړي ول ، تودې دودۍ يې راواخيستې ، په کوڅه کې د يوه بند دوکان مخې ته درلرې پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه دودۍ يې خوره.

شېرمحمد نجلی ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:

__بخني دې کيرې؟

تورپيکي د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له دودۍ څخه وره گوله ور بېله کړه. نږدې ناره شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

دواړو ور وکتل ، يو بودا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زرو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (خپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بودا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه وکړه. بودا دريېمې دروازې ته گوته ونيوله.

تورپيکي په چټکي ور مخته شوه. په بیره يې وويل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بودا وخنډل:

__ها ! پشتون است.

تورپيکي په لاس کې نېولې دودۍ پر اوسپنو کېښوده. منده يې واخيسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلی ټکری په غاړه کې پروت و ، تور پېچلې ويښته يې پورته پورته غورځېدل..

کرپ شو ، په لرکيني دروازه نوتوه.

بودا نارہ کره.

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

کراچی حرکت وکر ، شہرمحمد لاس ور وغٹاوه . توده دودی. یی ورپورته کره ، خپله برخه یی پر اوسپنو کهنوده.

یوه شهنه ودرېد ، لینکي یی لړزېدل ، زره یی سستي ورکوله ، د ورکي احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، خادر یی ورپورته کر ، سترگي یی له اوبنکو ډکي وې ، دروازې ته یی وکتل ، خنځير لا تال خور.

یو دم تېرې چيغې شوې ، دروازه په تېزۍ خلاصه شوه ، تورپیکي په منده کوڅې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه بنځه او د هغې په عمر ډنکر نارینه.

شہرمحمد منده ور واخيسته ، بنځه په غوسه وه ، له خولي یی لارې بادېدلې ، په خشکه یی وویل:

__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځي.

تورپیکي ، تېټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خېرن تور تېکري نه راوتلي سپين لاسونه یی لړزېدل.

شہرمحمدپه وارخطايي وویل:

__پام ، پام یې نه و ، دې وېل چې د خور کور یې دی.

ډنکر سړی په خبره کې ور ولوېد:

__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکات سره ولگېده.

تورپیکي وارخطا وه ، ټکری او لهن یی لړزېدل.

شہرمحمد وویل:

__راځه!

نجلی خورند سر پسي روانه شوه. دوی د کوڅې تر پایه پته خوله ول.

شہرمحمد وویل:

__خوا مه بدوه.

ځواب یی وانه ورېد.

شاته یی وکتل ، تورپیکي خورند سر ولاړه وه.

شہرمحمد ورغی ، نجلی ژړل....

سړي وویل:

__زره دي مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پیدا کوم.

تورپیکي شني سترگي ور وارولې ، بغور یی لاندہ ول.

شہرمحمد وخنډل:

__زره ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې یی.

د نجلی سر وخرېد.

شہرمحمد وویل:

__هه! واخله.

تورپیکي ور وکتل. سړي توده دودی ورته نیولې وه.

نجلی په غریو کې وویل:

— زره ته مې نه کيږي.

د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلی دودۍ ور واخيسته.

ورو يې وويل:

— زما له لاسه سپک شوې.

شېرمحمد وخنډل:

— دا خبرې راځي.

حرکت يې وکړ ، خو گامه يې واخيستل ، غور يې ونيو ، د سرک پر ورو تېرو د چوتو د لکېدو اوازونه ورپسې ول.

دوی تر يوولسو بجو په کوڅو کې وگرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر يو چا مشوره ورکړه چې نوې بناړ ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.

دواړه په تکسي کې کېناستل ، شل دقيقې وروسته په نوې بناړ کې ول.

بنکلي سيمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې يې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځينو کورونو مخې ته د لرکي غرغړې بنکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.

شېرمحمد يوې غرغړې ته ور وگرځېد ، د انجنير حنيف پوښتنه يې وکړه ، منفي ځواب يې واورېد.

بلي کوڅې ته لاړل ، له يوه بنکلي درې پوريزې ودانۍ د تورو بنېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکينۍ بنېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنير حنيف نوم واخيست ، ويې ويل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.

دوی د غرغړې تر يوې بېجې سرگردانه ول ، خو کوڅې يې وکتې ، نتيجه يې مالومه نه شوه.

دواړه ستړي ستومانه يوه پوخ دېوال ته کېناستل ، يو وسلوال راغی ، له هغه ځايه يې ولاړ کړل.

په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې يو رنگ بنکارېدلې ، نورې جامې يې په تن وې ، پر ويښتو يې سپين لنډ ټکري پراته ول. له هرې يوې سره بکس بنکارېده.

تورپيکۍ په بېره له يوې نجلی وپوښتل:

— مامد حنيف پيژني؟ انجنير دی.

نجلی په حيرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.

نورې نجوني په مخه ورغلې ، هماغسې جامې يې اغوستې وې ، خبرې يې کولې ، خنډل يې...

دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجوني ډېرې شوې ، ټولې د يوه دوه منزله لوی تامير له عمومي دروازې راوتلې.

مختلفې ونې يې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو يو رنگه جامې اغوستې وې.

تورپيکۍ سپين دېوال ته ولي ولکول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو يې وويل:

— مکتبۍ دي.

تورپيکۍ سور اسوبلی ويست:

— زما د خور لور هم مکتب ته ځي.

غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلی ته په څير څير کتل....

مخامخ دوه له عمره پاخه نارينه را روان ول.

شېرمحمد وويل:

— زره به د انجنير حنيف پوښته وکم.

ولاړ شو.

تورپيکي غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجوني ورته ودرېدې .
تورپيکي مخ ور واراوه ، يوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوره ښکارېده ، وويل :
__ شوک غواړې ؟
تورپيکي په بېره خواب ورکړ ؛
__ انجنير حنيف پيژني ؟ دلته په يوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی .
نجونو يوبل ته وکتل ...
تورپيکي وويل :
__ خور مې ورته ناسته ده .
له ونې لورې نجلۍ د (نه) خواب ورکړ .
دوهمې نجلۍ چې مخ يې د نوې خوانۍ په دانو ډک وو ، وويل :
__ ويښته دي توني کرېدې ؟
تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل ...
له ونې لورې نجلۍ وخنډل :
__ کليوال خلک توني نه پيژني ، ويښته يې خدايي همداسې ښکلي او زېره دي .
درېمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده :
__ دا طبيعي ښايست لري ، ته ورته وگوره ، تکی شني سترگې يې دي ، نری پزه او وره خوله . ما په تلويزيون کې کټ مټ ددې په شېر نجلۍ ليدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه .
تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل ...
له ونې لورې نجلۍ وخنډل :
__ بس ! يواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدايکه يې په ټول هرات کې جوړه پيدا کې .
نارينه دروند غږ يې واورېد :
__ نه يې پيژانده .
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وڅرېد .
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، ورې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه يې وخنډل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونيول .
تورپيکي په بېره ولاړه شوه ، شني ، غټې سترگې يې ردې راوختې ، په غوسه يې وويل :
__ ولي خاندی ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښايسته دی .
ټيټه شوه ، وره ډبره په گوتو ورغله ، نجونو منډه کړه .
شاوخوا يې وکتل ، خو نجوني ولاړې وې ، په حيرانۍ يې ورته کتل ...
شېرمحمد ته يې سترگې ور واړولې ، ځمکې ته يې کتل ، حرکت يې نه درلود .
د تورپيکي شونډې وڅوڅېدې :
__ د سپي لورانو .
يودم يې سرې تر لاس ونيو ، په زوټه يې وويل :
__ خه ! له دې ځايه ځو .
حرکت يې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و .
تورپيکي له ځان سره دوښمنه ...

یوډم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، گوتې یې سستې شوې . سر یې وخرېد .
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړې ول .
د سړي ورې سترگې له اوبنکو ډکې شوې ، ورو یې وویل :
__خوزه له دې خبرو سره عادت یم .
تورپیکۍ نېغ ورته وکتل ، شنې ، زیږې سترگې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل :
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سې شیشکې وې .
شېرمحمد وخنډل :
__راځه ، نورې کوڅې لاپاتې دي .
روان شو ، مخکې لاړ ، تر څنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له څر تکرې راوتلیو
پېچلو ویننتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله .

(۱۴)

یوه تنکی ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې تومبې لویه کیلې یې د خیرین میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت .

تورپیکې د وره له لیڅکې پښه واړوله ، کوټه وره وه ، پر سره خیرین فرش یو دوه نفره کټ ایښی و . پر توشکه کات شوې کېمبله ښکارېدله .

شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وره دروازه یې ټیله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه گرځېدله ...

ور یې پورې کړ ، تورپیکې ته یې وکتل ، پر کت ځورند سر ناسته وه .

شېرمحمد وویل :

__بله چاره نه وه .

کوم غږ یې وانه وړېد .

شېرمحمد لویې اورسې ته ودرېد ، لاندې گڼه گوڼه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاڅه سرک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې . پرته له دې چې تورپیکې ته وگورې ، ویې ویل :

__دا ځای لابنه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله .

نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه .

د سړي شونډې و خوځېدې :

__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوړې تېره کړه ، د خورو له پاره باید یو څه راوړم .

تورپیکې په بیړه ورته وکتل .

شېرمحمد وویل :

__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم .

کیلي یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونيو ، ورو یې وویل :

__په ما باور ولره .

د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنگه لوحه کې د کت رسم په نښه کړ .

په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وگرځېد ، د ماښام فرض یې په ملاپسې ادا کړل .

یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنکېدل ، تلاوت یې کاوه .

سرک ته ووت ، گروپونه بل ول ، غور بوی یې په سپرمو ننوت ، چېلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل .

درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجې (کیلي) تاوه کړه ، کروپ بل و ، تورپیکې ورسې ته نږدې ناسته وه .

نجلۍ د وره له کرپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه کامه مخکې راغله ، په غږیو کې یې وویل :

__څه شوې ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترگې له اوبښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده .

شېرمحمد وویل :

__څه خبره ده ؟

د تورپیکې سر وځړېد :

__اندېښنه مې شوه.

د شېرمحمد پېښې مړې شوې ، پر تندي يې نړۍ خوله راغله ، لار او پر کټ کېناست .
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ،
ډېره خوږه ، له خونده ډکه .

ده په دې شنو سترگو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې
سترگې دده له پاره له اوښکو ډکې وې . د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ
په مينه نه و ورته کتلې ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه
وه .

د سړي په سترگو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترگو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويي کړې
وې ، خو له خدا ، ډېرې خدا ، بېواکه خدا ، دومره خدا چې پای يې اوښکې وې . خو د تورپيکۍ اوښکو
توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه
ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه .

دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده . د کوټې ور ټکېدلې و . شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و .
دی نېغ تشناب ته لار ، سوځېدلې گروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت .
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويي کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې وړ وښوياوه . ورو يې وويل :
__راځه .

تورپيکۍ ور وکتل ، سړي گوله جوړوله .

نجلۍ وويل :

__زړه ته مې نه کيږي .

شېرمحمد په ډکه خوله وويل :

__ام م م ، خوند يې بد نه دی . راځه ، ټوله ورځ مو په گرځېدو تېره شوه . د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه
خورلي دي ؟

ځواب يې وانه وړېد .

نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه .

ورو يې وويل :

__تبه دي ده ؟

د تورپيکۍ ډکې شونډې و خوځېدې .

__هو ، مړه تبه .

شېرمحمد ولاړ شو .

نجلۍ په حيراني ورته وکتل .

سړي وويل :

__گولۍ درته راوړم .

تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده :

__نه ، ښه يم .

شېرمحمد وويل :

که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

خواب يې وانه وړېد.

نجلی له اورسۍ د باندې کتل ، د گروپونو زېره رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولپو لکېدله . سړی کېناست ، بله گوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت . لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه گولۍ او يو کوچینی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل . نجلی ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه .

شېرمحمد وويل:

__د ډاکټر خبره درته کوم . مخکې تر گولپو بايد يو څه وخورې .

تورپيکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چېلې کباب يې په لږه دودۍ کې ونغاړه ، بوتل او گولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وگرځېده .

ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، تورپيکۍ د بوتل سر نه شواى خلاصولی . ورغی ، د بوتل له سره يې زيرې کوټې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد . ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې اورېده . مخ يې واراوه ، نجلی لږې اخيستي وه .

ورو يې وويل:

__ته بايد پر پوزې ؟

__خو ما لهونځ نه دی کړی .

سړي څادر ور پرېښود .

کله چې تورپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وگرځاوه . کټ ته يې سترگې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و . شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلټۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنکنو پروت و ، غټ ، زيره لاسونه يې پر بالښت ايښي ول .

تورپيکۍ وويل:

__ته پر کټ ويده شه .

شېرمحمد وخنډل:

__نه ، ځمکه ښه ده .

__نو کمپله در واخله .

شېرمحمد وويل:

__يوه کمپله ده ، ته ټه لري . سره ټه .

نجلی وويل:

__خو يځني ده . لاندې لار شه او له هوتلي بله کمپله راواخله .

سړي وخنډل:

__نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېرې ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداگرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه څادر کې گوزاره کولی شم . کوټ مې هم تود دی .

تورپيکۍ څه ونه ويل ، لاره او په کمپله کې ننوته .

شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت .

ښه شېبه ووته .

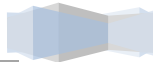
ورو يې وويل:

سهار به بيا منارونو ته خو ، دا وار به د سپک بله غاړه پسې کورو.

خواب يې وانه وړېد.

غوړ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلی د ساه ايستلو يو رنگه منظم اوازونه اورېدل کېدل.

ولار شو ، گروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د گروپونو رڼا د کوتې پر دېوالونو لکېدله.

(۱۵)

غرمه وه ، نری نری باران اوربده ، شېرمحمد او تورپيکي څوړند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول. کامونو يې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول.

يوې بندي غرغي ته ور وگرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لگېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په ستړي غږ وويل:

__بنه! اوس؟

خواب يې وانه وړېد.

سړي کيڼ لورته وکتل ، کوڅه پاخه سرک ته وتلې وه. هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده.

شېرمحمد وويل:

__سهار اوه بچې راوتلي يو ، غرمه شوه.

تورپيکي ځمکې ته کتل...

سړي مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زڼې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرگي غرغي ته يې ملا ولکوله ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کړې ليکې وايستلې.

چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکي لگېدل ، د لنډو خاورو بوی ته.

تورپيکي سور اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

__هماغه سيند بڼه و ، اوس به بېغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راټوږدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلي نري ويښته يې پر سپينه غاړه سربښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل:

__ته مهربانه يې.

د سړي سر وڅرېد. سترگې يې له اوبښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

__راځه! سرک ته به وڅېږو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکي په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته يې کتل.

شېرمحمد وڅنډل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلې روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راگرځېده:

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سرک بوټونه ټکوهل ، مړې خټې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولی و.

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، توپ يې کړل ، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر بايڅو ولگېدې.

شېرمحمد په خشکه وويل:

__د غوا زويه.

تورپيکي ته يې وکتل ، سترگې يې ردې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې يې کتل...

نجلی ناڅاپه چيغه کړه!

__اوبنی مې.

په موټر پسې يې منډه واخيسته ، بل موټر برېک ونیو ، شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په بهره يې وويل:

__کومه دی ؟

__په ها ، هاغه موټر کې.

__کوم موټر ؟

__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته يې اوبه در وپاشلې.

شېرمحمد يودم منډه واخيسته ، تېزه منډه ، تورپيکي پسې کتل ، دی گړندی روان و ، يو ځل د سرک مينځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته يې د سرک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې ، پټکي ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څير مندې وهلې...

تورپيکي گړندی پسې روانه وه ، مخکې لاره ، لوند پټکي يې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سينه پورې يې ونیو . موټر په يوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاڅه سرک مندې وهلې....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.

وخت ووت ، تورپيکي د کوڅې خولې ته ورسېده . شېرمحمد را روان و ، خوله يې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالي يې چيغه کړه!

__ما نه درته ويل چې پيدا کوو يې ؟

تورپيکي ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلې و ، له بني لستوني څخه يې خړې اوبه څڅېدلې...

شېرمحمد په بهره پټکي ور واخيست ، پر خولې يې رنگ پټک تاو کړ ، په خندا يې وويل:

__پيدا شو ، اخير پيدا شو.

تورپيکي غلې ولاړه وه ، سړي ته يې کتل...

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلی پسې روانه شوه.

شېرمحمد يو دم ودرېد ، تورپيکي ته يې وويل:

__داده يې چې انجنير حنيف و ؟

نجلی د (هو) په نښه سر وخواهه.

سړي يودم وخنډل:

__بس! ستړيا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...

ناڅاپه غلې شو ، په سترگو کې يې اوبنکې راټولې شوې ، ترڅه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره يې بشپړه کړه:

__او زه به غزني ته.

تورپيکي ورته کتل....

شېرمحمد يودم وخنډل:

__ اوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله

مخ يې واراوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:

__ موټر دلته راتاو شو.

تورپيکي. مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس __ دولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.

شېرمحمد وويل:

__ موټر لېرې و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښي دی.

تورپيکي. غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...

له يوه کوره يو تنکي ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.

شېرمحمد ور مخته شو ، په بېره يې وويل:

__ د انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟

هلک مخامخ گوته ونيوله:

__ هاغه ! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنگه کور.

سړي په خبره کې ور ولوېد:

__ د غزني دی.

هلک وويل:

__ هو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نومېري ، بل يې عتيق ، وره خور هم لري ، وحيده ورته وايي.

شېرمحمد تورپيکي ته مخ ور واراوه ، هغې ځمکې ته کتل.

هلک وويل:

__ زه نانوايي ته ځم ، زغالي لنډېږي.

شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__ بيا خو غلط نه يو راغلي ؟

تورپيکي غړيو واخيسته:

__ نه.

شېرمحمد وخنډل:

__ نو بيا ولې ژاړې ؟

نجلۍ غلې وه.

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:

__ ښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لار شم.

تورپيکي په غړيو کې وويل:

__ دا درواخله.

شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو ښکړي ورته نيولي وو.

سړي ترخه وخنډل:

__ ملنډې وهي ؟

د تورپيکي سلکي شوي:

__ ما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنکري يې ستا.

د شېر محمد د تندې گونځې سره ورغلي:

__ خو ما د پيسو له پاره نه يې راوستي.

يودم يې وخنډل ، جيب ته يې لاس کړ ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:

__ ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا يوه روپۍ مې هم بيخايه نه ده لگولي. بس ، يواځې يو زرگون راويخښه ، د بېرته تگ کرايه نه لرم.

تورپيکي په غريو کې وويل:

__ په جيب کې يې واچوه.

__ خو

نجلی په خبره کې ورولوېده:

__ مه مې شرموه.

سري پيسې جيب ته کړې ، کله چې يې لاس راويست ، په گوتو کې يې يوه آينه نيولې وه.

ورو يې وويل:

__ بده يې مه گڼه ، دا درسره وساته ، بنکلي جوړه شوې ، ته ورته وگوره ، په زرتارو کې يې نيولې ده ، کله کله

پکې گوره ، نه به دې هېرېرم.

نجلی لاس ور وغځاوه ، آينه يې په ټټر پورې وينوله. ورو يې وويل:

__ څوک وايي چې ته بډرنکه يې؟

شېرمحمد وخنډل:

__ ملنډې وهې؟

نجلی پورته وکتل ، له شنو سترگو څخه يې اوښکو منډه واخيسته ، په لنډو سپينو بغورو کې د باران له

څاڅکو سره گډې شوې ، شونډې يې ووخځېدې:

__ له زړه وايم.

د شېرمحمد سر وڅرېد ، ورو يې وويل:

__ يوه خبره درته وکم؟

د نجلی سلکيو زور واخيست.

__ هو

سري په غريو کې وويل:

__ هيڅ

تورپيکي هماغسې ور ته کتل...

شېرمحمد مخ واراوه ، په زرغوني غر يې وويل:

__ څه.

نجلی روانه شوه. سري پسي وکتل ، هغه ورو ورو ليرې کېدله ، شېبه وروسته سپينې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستکيز يې لاس کېښود. همالته ځورند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واراوه ، لينکې يې لږځېدل ، پښو يې سستي ورکوله ، سترگې يې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو کامه مخکې لاړ ، خو يودم يې تر

شا د اوبو چرپا واورېده ، په بېره يې ور وکتل ، تورپيکي منډې ور وهلي ، تکرې يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلي وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ خورند سر ودرېده . شېرمحمد په حيراني ورته کتل ، د تورپيکي د اوږدو وينستو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاخکي توپدل . نجلی يوه شېبه غلی وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل :

__ يوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستوني ډک شو :

__ هو

د نجلی سړی شونډې ورپېدې :

__ ته راباندې گران يې .

يودم يې د شېرمحمد پر تېر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل ...

د سړي په سترگو کې راټولو اوبنکو لار وگره ، لږزانده گوټې يې د تورپيکي په لندو وينستو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل تېر پورې ټينک کړ .

نجلی ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله .

__ ته راباندې گران يې ، ته راباندې گران يې ، ته ...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرې په پستو ، لندو وينستواينې وه . ده څو گامه ليري ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لويې دروازې خواته وې .

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوي شلمه _ کابل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**